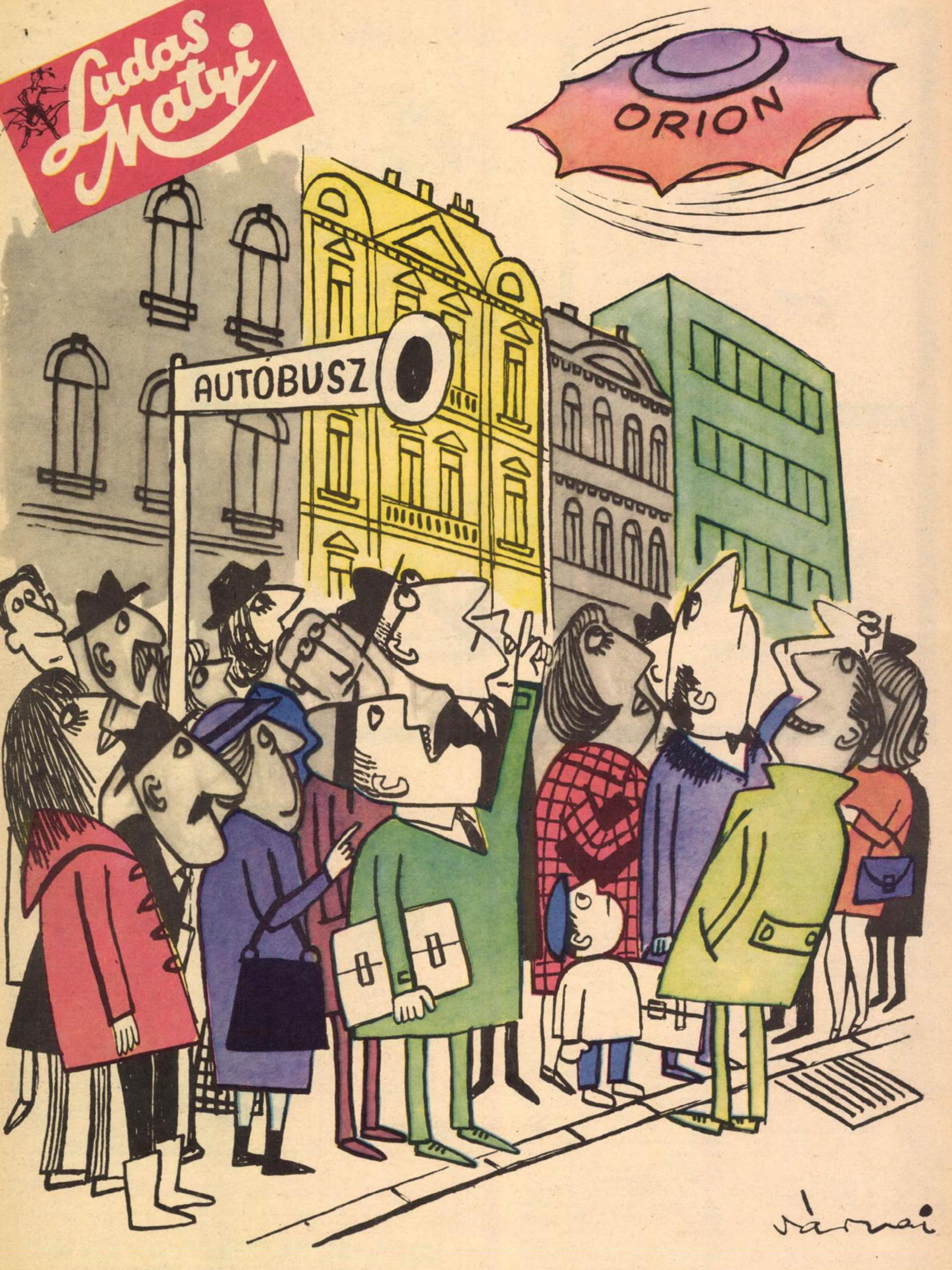
XXIV. évfolyam 11. szám Ára: 1,80 Ft 1968. március 14.

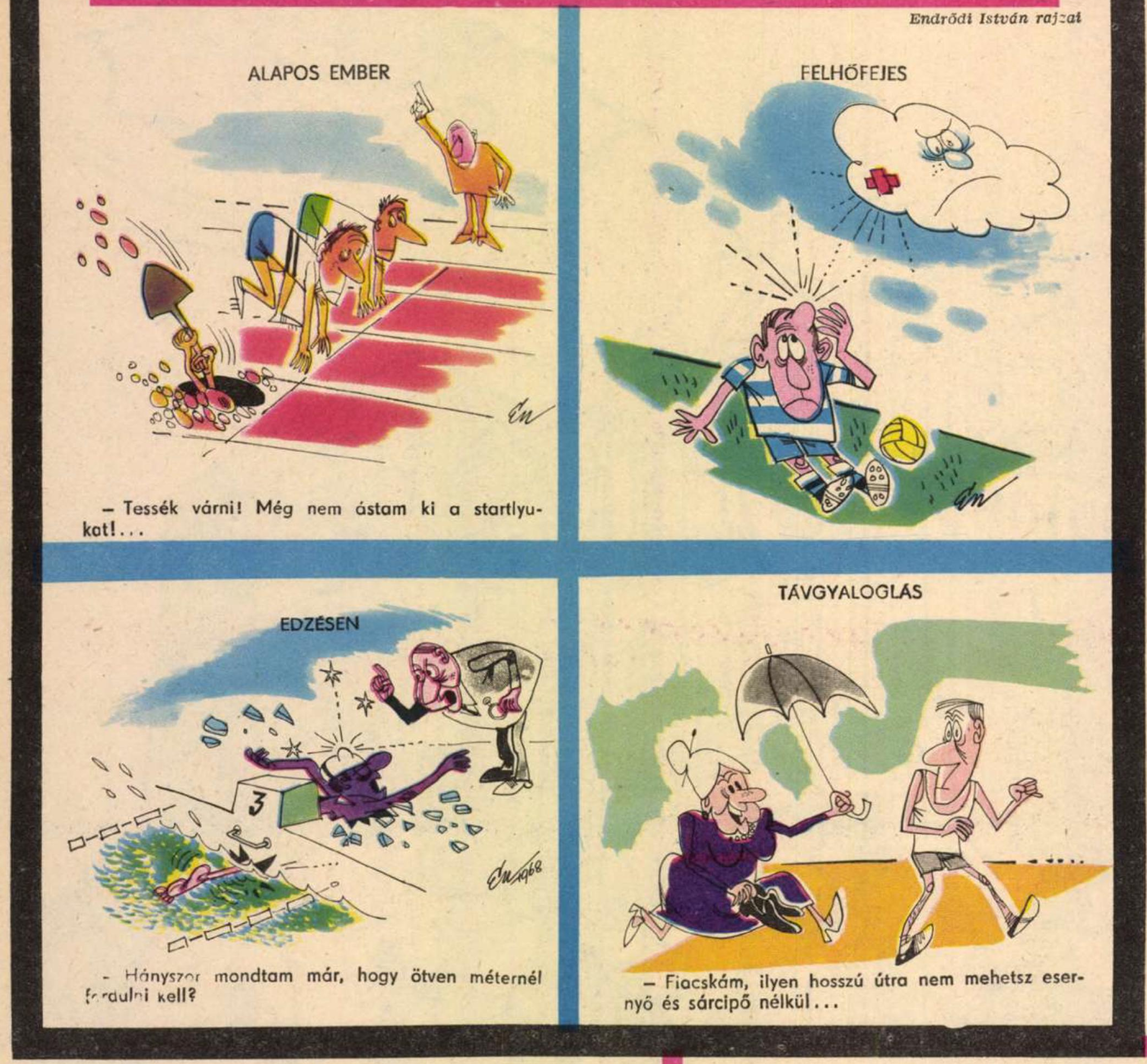
Ludas Matyi

– Most már talán a 12-es busz is jönni fog!

ELKEZDŐDÖTT A SPORTIDÉNY

Endrődi István rajzai

ALAPOS EMBER

– Tessék várni! Még nem ástam ki a startlyukat!...

FELHŐFEJES

EDZÉSEN

– Hányszor mondtam már, hogy ötven méternél fordulni kell?

TÁVGYALOGLÁS

– Fiacskám, ilyen hosszú útra nem mehetsz esernyő és sárcipő nélkül...

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

GITT

Méretre levágott ablaküvegeket vásároltam az Üvegesek Kisipari Termelőszövetkezetének kispesti fiókjában. Az ára, mint előre közölték, négyzetméterenként 30 forint és 50 fillér. Gyors fejszámolást végeztem, s megállapítottam, hogy akkor a számlám 67 forint és 20 fillér lesz majd. Közben az is eszembe jutott, hogy az üveg egymagában nem elég, ahhoz néhány más kellék is szükséges. Meg is kérdeztem az ügyemmel foglalkozó hölgyet:

— Tessék mondani, nem kaphatnék egy kis gittet és néhány szöget is hozzája?

— Azt is tudunk adni kérem, — hangzott a készséges válasz. Miután megkaptam az üveget és a kellékeket a hölgy kiállította a számlát, mégpedig, nagy meglepetésemre, 123 forintról.

— Hát nem 30 forint és 50 fillér egy négyzetméter üveg? — kérdeztem csodálkozva.

— Az üveg annyi. De gittel és szöggel együtt 55 forint és 80 fillér!

Soknak találtam azért a kevéske gittért és néhány szögért az 55 forint 80 fillért, ezért nem vettem meg, csak az üveget.

Jobban is jártam, mert a háztartási boltban 8 forint és 80 fillérért megkaptam a szükséges kelléket.

Szkladányi József
Bp., X. Üllői út 130

Pesti tudósítónktól

Egyik ismerősöm a maga sajátos észjárásával a következő megjegyzést tette a műkorcsolyázó-világbajnokság páros száma után:

— Azért ez a Protapopov házaspár már igazán átadhatná a helyét a fiataloknak!

Egy szerény kérdést kockáztattam meg:

— Ki tiltja meg a fiataloknak, hogy átvegyék a helyüket?

*

Beszélgetés egy betegágynál:

— Hogy vagy?

— Nem valami jól?

— Mit mondott a doktor!

— Ugyan! Az csak afféle díszdoktor!

*

Albert Einstein emlékének ajánlom azt a relativitástól izzó mondatot, amelyet a minap hallottam:

— Nézd, az illető semmit sem változott és ezért nagyon eltávolodott tőlem.

*

Így szól a költő felesége férjéhez:

— Fiacskám, tavaszi kabát kellene!

— Egy kis türelem! Tudod, hogy még nem fejeztem be az emberiség végpusztulásáról szóló ciklusomat!

*

Egy épülő házon valami ellentét támad a munkások között, s cifra káromkodások töltik be a légkört. Egy járókelő elismerően jegyzi meg:

— Milyen olvasott emberek!

*

A „Műszaki Élet"-ben olvasom, hogy egy három éve épült Bajza utcai házba két és fél éve vezették be a telefont. Az új telefontulajdonosok most értesítést kaptak, hogy felújítják a távbeszélő hálózatot, készüljenek fel tehát az ezzel járó kellemetlenségekre. Mit volt mit tenniök, a lakók felkészültek arra, hogy házukban felújítják a vadonatújat.

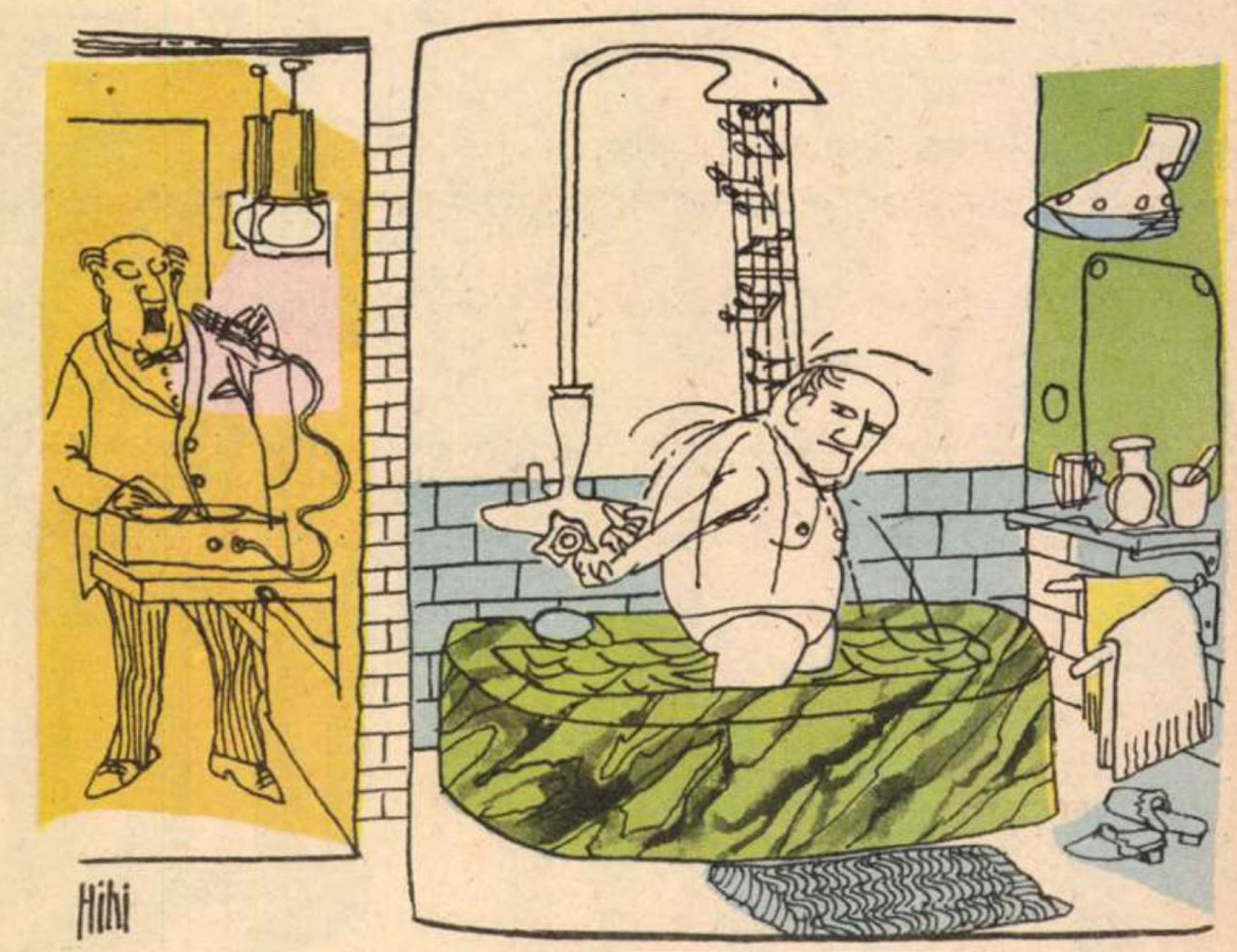
Az élet utánozza a művészetet. Néhány éve a Ludas Matyiban a következő vicc jelent meg:

— A most épült lakótelepen kaptunk egy teljesen új lakást!

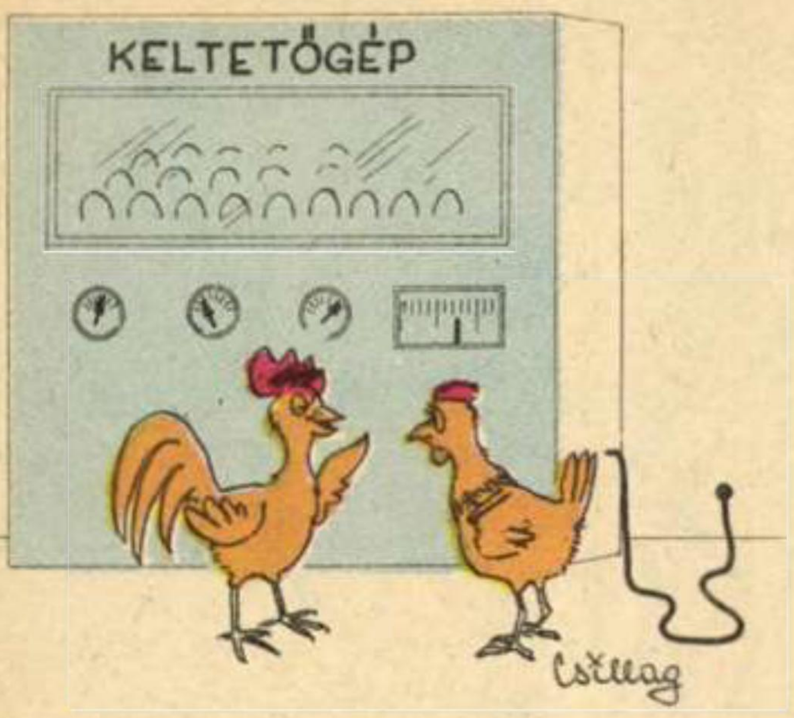
— Nem baj, majd helyreállítják!

f. l.

LUXUSHOTEL

LEÁNYKÉRÉS

– Engedd meg, hogy bemutassalak a mamának!

Szolnoki összhang

Szolnokot ki nem ismerné,
Elárulom, itt mi jó:
Tökéletes városunkban
A kooperáció.

Kénsavgyárunk szagos olykor,
De akit ez keserít,
Elmehet a Cukorgyárba,
S édességet ehet itt.

Új házban a lakásméret
A réginek tán fele,
No, de itt a Bútorgyár, mely
Törpebútort gyárt bele.

A bürokrácia, persze,
Városunkban se tilos,
De van hozzá Papírgyárunk,
Futja hát a papiros.

Kinek erős a Csárdában
A halászlé, – beüzen,
S égő gyomrát finom tejjel
Eloltja a Tejüzem.

Nyáron por van, ősszel sár vai
De nem okoz bajokat:
Az embert a gyógyvíz mossa,
A ruhát a Patyolat.

S akit a nyár házasságra
Csábított és igézett,
Várja azt a babagyár, a
Bábaképző Intézet.

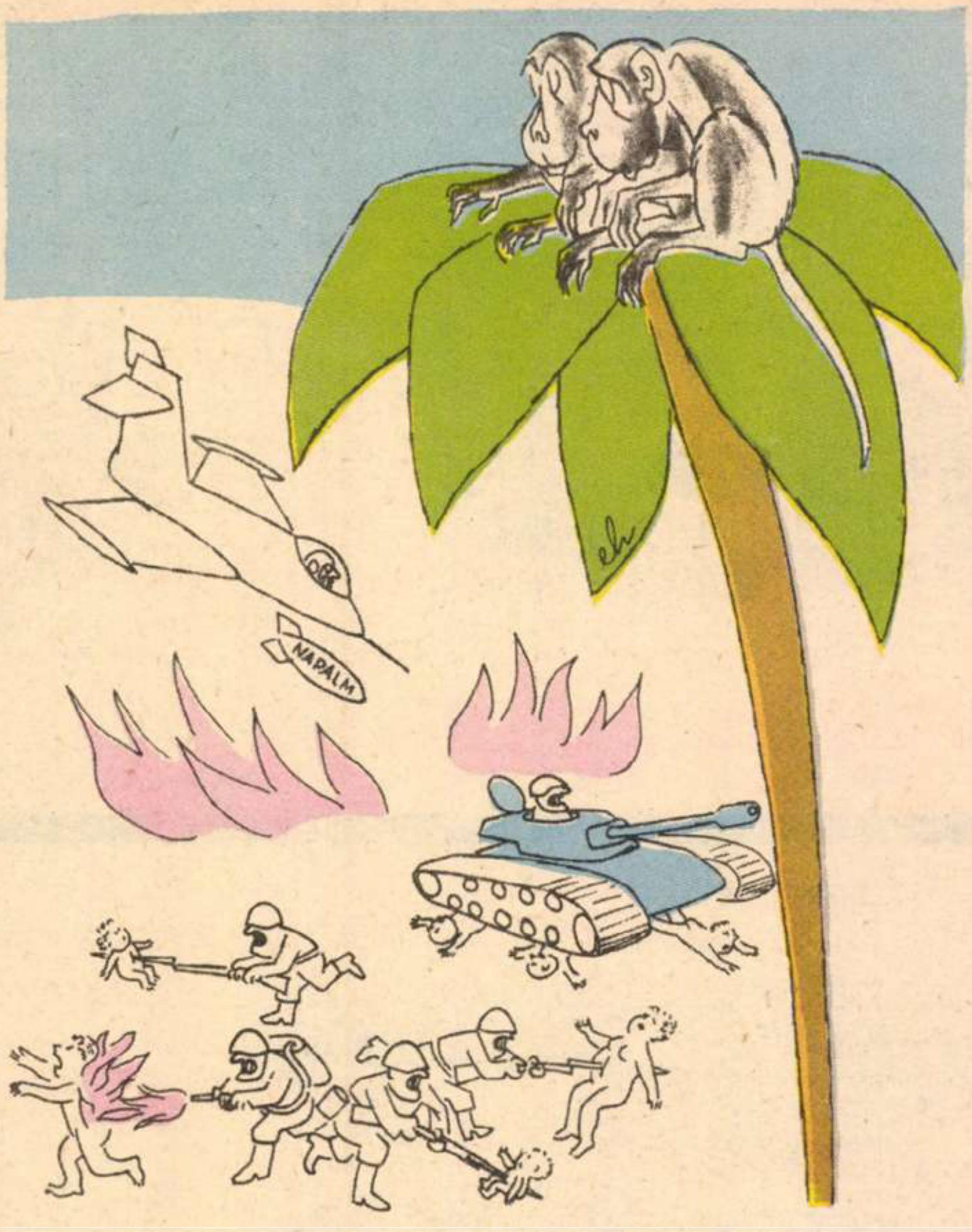
K. Tóth Lenke

HOSSZÚ HAJ A DIVAT

– Kérem, már elmúlt tíz óra! Ne rázza a haját!

SZÉGYEN

– Nem akarom elhinni, hogy ezek tőlünk származnak!

(A hamburgi „Stern”-ből)

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

CSATLAKOZUNK AZ ELŐTTÜNK SZÓLÓKHOZ!

Olvastuk a Ludasban a tápéiak panaszát, hogy a nagy költséggel és fáradsággal megépített vízvezetékükön hol folyik, hol nem folyik a víz. „Megnyugtatásukra” közöljük: panaszuk nem egyedülálló. Mi is megépítettük a *törpe*vízművünket, amelynek az az *óriási* hibája, hogy nem ad vizet. Egyébként nagyon mutatós, tetszetős. És még az az „előnye” is megvan, hogy fizethetjük érte a közadók módjára behajtott évi 240 forintos hozzájárulást.

Magyarhertelendi olvasók

*

Nekünk is hasonló panaszunk van, mint Takács Imre nagykanizsai olvasójuknak: a gyulai téglagyár már régóta bányássza kisajátított földjeinkről az agyagot, holott az érte járó pénzt még nem fizette ki. A huzavona tavaly augusztus óta tart közöttünk, ideje volna már végét vetni!

Szabó Pál és társai
Gyula, Sándorhegy

KÍGYÓ A HÁLÓSZOBÁBAN

A férfi különös sziszegésre ébredt fel délutáni álmából. Ásítozva dörzsölgette a szemét, majd nem kis meglepetésére egy óriáskígyót vett észre. A hatalmas állat az ajtó előtt feküdt összecsavarodva, s így nem lehetett megállapítani, hogy öt vagy hat méter hosszú-e, de az látható volt, hogy gyűrűző teste helyenként derékvastagságú. „Boa constrictor”, suttogta a férfi. Megnyugtató volt arra gondolnia, hogy ez a fajtájú kígyó nem mérges, viszont arról nevezetes, hogy összeroppantott áldozatát egészben nyeli le, ami mindenképpen kínos érzés lehet. És egyáltalán, mit keres egy óriáskígyó egy pesti lakásban?

Töprengett, mitévő legyen. A kígyó közben kényelmesen ráhelyezte a fejét teste gombolyagára és elaludt. A férfi a lakók ösztönszerű mozdulatával felhívta telefonon a házmestert.

— Óriáskígyó van a hálószobámban! — mondta.

— Én kérem, nem tehetek róla, én nem vittem oda! — mondta egy kissé ingerülten a házmester. — Már mindent rám kennek? Meg aztán állattartáshoz engedély kell. Be van jelentve? Milyen fajtájú?

— Jöjjön fel, nézze meg!

— Nem érek rá, várom a liftszerelőt.

Vége a beszélgetésnek. Újabb telefon:

— Rendőrség? Jó napot kívánok. Be akarom jelenteni, hogy kígyó van a hálószobámban.

— Uram — hangzott a válasz —, mi családi ügyekbe nem avatkozunk be.

A férfi ekkor az Állatkertet hívta fel.

— Állatkert? Kérem szépen, nem tudom, érdekli-e önöket, de egy óriáskígyó van a hálószobámban.

— Tessék tartani a vonalat, majd kapcsolom a Jónást! — mondta egy humorérzéktől áthatott hang.

A férfi még nem vesztette el a kedvét, bár homályosan már kezdte sejteni, hogy a mindennapok megszokottságába szürkült világ nincs felkészülve a rendkívüli eseményekre. Kikeresett a telefonkönyvből egy cipőkészítő kátéeszt, s felhívta:

— Kérem szépen, nem volna szükségük egy kígyóra? Gondolom, divatos cipőket tudnának belőle csinálni.

— Van vámcédula?

— Nincs.

— Hány kvadrát lehet? Nem tetszett lemérni?

— Nem. Most ugyan alszik, de esetleg veszélyes lehet. Óriáskígyó.

— Igen? Ekkora kapacitásunk nincs. Köszönjük, hogy ránk gondolt.

A férfi ekkor felhívta a brazil követséget, de ott azt a választ kapta, hogy Brazília boa costrictor tekintetében nem szorul behozatalra, a hazai szükséglet teljesen fedezve van. A tisztiorvosi hivatal részéről arra figyelmeztették, hogy ha az óriáskígyó viselkedése levertséget árul el, akkor veszettség gyanúja áll fenn. Amikor az Ingatlankezelőségnek jelentette be, hogy óriáskígyó van a hálószobájában, azt a választ kapta, hogy legyen türelemmel, amint készek a Csoma utcai sortatarozással, visszatérnek az ügyre. Ekkor felhívta az Országos Cirkusz Központot, hátha valamelyik cirkusznak szüksége van az érdekes állatra, de nem tudott felvilágosítást adni arra a kérdésre, hogy az óriáskígyó milyen hangszeren játszik. A Bizományi Áruház sem volt hajlandó átvenni az óriáskígyót, azzal az indoklással, hogy ezt a cikket mostanában senki sem keresi, s a BÁV különben sem vállalhatja a beadott áru élelmezését, ami kígyóféleségeknél elkerülhetetlen. Egy viszonteladó kijelentette, hogy tele van a raktára óriáskígyókkal, rámlik az egész készlet, a kutyának sem kell. Kínjában a férfi felhívta a különleges tudakozót, de azt a felvilágosítást kapta, hogy ezt a kérdést éppen most tárgyalja a Nemzetközi Tudakozó Szolgálat, de végleges határozat még nem született.

A férfi teljesen kimerülve újra elszunnyadt, s mire felébredt, a kígyó eltűnt.

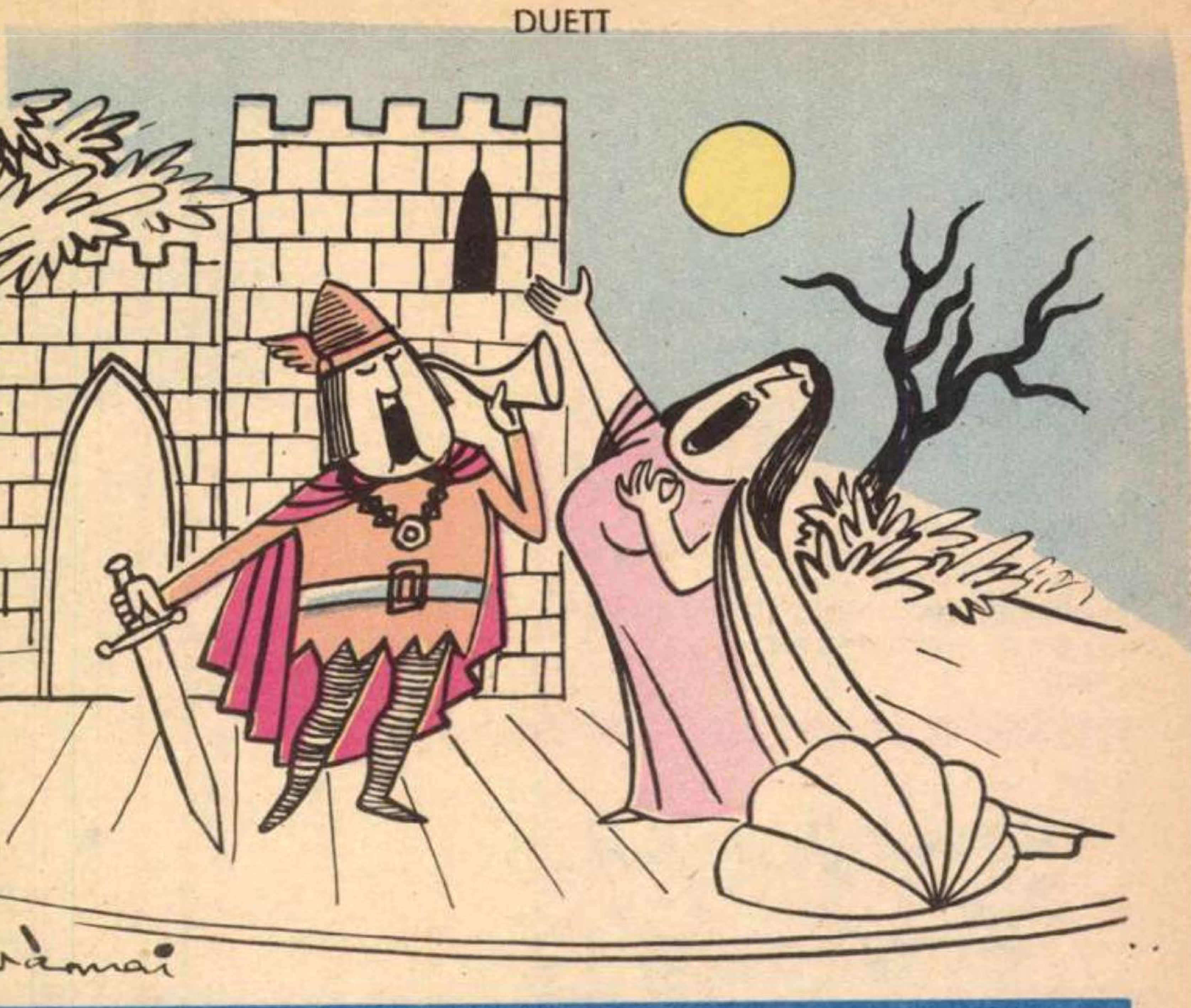
Nem is bánta, mert amúgysem tudott volna vele mit kezdeni.

Feleki László

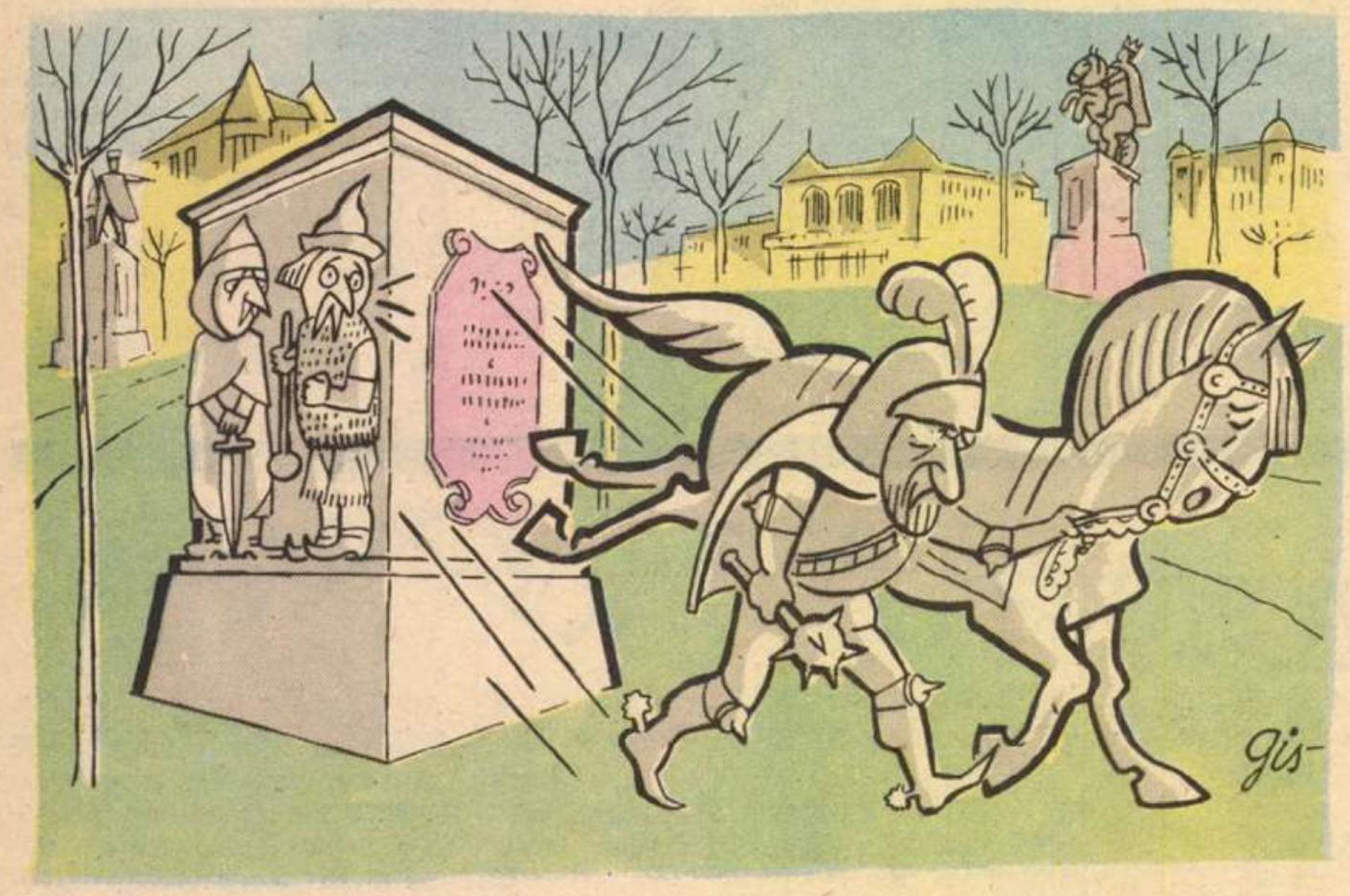
KITETT ANYA

DUETT

BALSZERENCSE

– Megsértődött, mert deheroizálták.

MŰVÉSZI VÁLSÁG

– Az a baj, hogy teljesen elszakadtam az élettől...

MÁRKA VÉDELEM

Amikor egy kerek és lapos karton dobozon, zöld alapra nyomtatva meglátom a Lánchíd fehér konturjait, öt piros hónapos retek, egy pohár kadar, valamint egy sajt-szelet társaságában, akkor nekem elsősorban az a hat darab háromszögletű staniol papírba burkolt kövér, ömlesztett sajt jut eszembe, amit a dobozban találni fogok. Valamikor, a névadó ünnepségen ezt a sajtféleséget elnevezték „Budapest"-nek, és az a fősajátossága, hogy éppen úgy kenyérre lehet kenni, mint a vajat.

Okosak ezek a sajtgyárosok, gondoltam, hogy ilyen ízletes és feltűnő védjeggyel márkázzák ezt a kitűnő kövér ömlesztett sajtot. Messziről megismerem már az üzletben és a világért sem fogyasztanék más hasonlót, pedig van belőle Mackó, Mátra és különböző neveken legalább egy tucatra való választék, ha nem több.

Az én kedvelt, kenhető és vajpuhaságú szép „Budapest"-emet a Baranyai Tejipar állítja elő, ahogy ezt a doboz oldalt körbefutó zárószalagján, hosszas vizsgálódás után, nagy nehezen felfedeztem. Akkor kezdtem csak a gyártó vállalat neve után kutatni, amikor reklamálni akartam, hogy miért kemény, mint a kő, az a „Budapest", amelyet nem a megszokott üzletemben vásároltam. Ennek a doboznak a zárszalagján a Répcelaki Sajtgyár nevét olvastam. Ellenőrzésképpen még egy másik boltban egy ugyan olyan márkával ellátott „Budapest"-et vásároltam. Ez ha lehet, még keményebb volt az előbbinél. A zárószalagra ezen a dobozon viszont Budapest és Vidéke Tejipari Vállalat nevét nyomtatták. (A márka jelzés mindhárom dobozon teljesen azonos: zöld alap, Lánchíd, öt piros hónapos retek, stb.) Talán olyan jól sikerült a Baranyai Tejipar „Budapest"-je, hogy maga a gyártó vállalat alapított újabb cégeket, megteremtve ezzel a saját konkurrenciáját, amire tudnék több példát is idézni a régi világból? Lehet, hogy arra gondoltak, ha az újabban alapított cégek rosszabb minőséget gyártanak, akkor annál jobban kidomborodik a baranyai „Budapest" kiválósága? Mert minden lehetséges!

Lehetséges például az is, hogy az egyik vagy a másik vállalat jogtalanul használja a „Budapest" nevet és a hozzá tartozó védjegyet. De melyik az a vállalat? És ki tudja, hány helyen és hány féle minőségben gyártják a „Budapest"-et országszerte? Ha a nagy tejgyűjtőhelyek mindegyike gyártja, de bármi okból nem kerülhet azonos minőségben a fogyasztóhoz, akkor miért nem adnak más, egymástól különböző elnevezést, az egymástól különböző ömlesztett sajtoknak? Ilyen kérdések ötlenek fel bennem, mint okleveles kocaközgazdászban és arra gondolok, hogy nálunk a márkavédelemmel a kutya sem törődik. Csak rengeteget írnak róla a lapjaink, mert hát új mechanizmus így, új mechanizmus úgy...

Megszoktam már, hogy az illetékesektől szakszerű magyarázatot kapok. Kérdéseimre most is elmondhatják majd, hogy mindegyik gyár azonos technológiával dolgozik, a sajt minőségét az ellenőrzés nem kifogásolta. Ne izgasson engem, hogy az egyik sajt kenhető, a másik nem! Még azt is elképzelem, hogy az egyszerűség kedvéért a puha és jó minőségű baranyai „Budapest" helyett is kemény „Budapest"-et fognak gyártani, hogy helyreálljon az egyensúly és teljes legyen a márkavédelem.

Földes György

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

POHÁR ÉS MECHANIZMUS

Poharakat mentem vásárolni a feleségemmel, aki megnyugtatott: ne féljek, nem kell majd sokat gyalogolni, szemben az Urániával van egy remek kis üzlet, a konyhafelszerelések boltja, ott mindent lehet kapni. Ráadásul „önki" is az üzlet, ami azt jelenti: válogathatunk a vizes és a boros poharak között.

Örömmel nyugtáztam a boltban, hogy kapni is lehet mindkettőt: százszámra csillogtak előttünk. És mivel egyik pontosan olyan volt, akár a másik, feleségem csupán félórán keresztül válogatott köztük, végül is kiválasztott hármat az egyik fajtából és hármat a másikból. Aztán sorba állt a pénztár előtt és fizetni készült.

— Ezt nem lehet! — mondta élesen a pénztáros kartársnő. — Illene tudni: ilyesmiből csak hatot adhatunk!

Rövid idő után megenyhült a hangja, és közölte: a kétdecisből vihetünk hármat, az egydecisből azonban csak hatot, vagy — egyet sem!

— Akkor egyik se kell — felelte indulatosan a feleségem, majd kijöttünk az üzletből. Pontosan húsz lépés után közvetlenül az árkádosított üzletsor elején, rámutattam egy üvegbolt kirakatára. — Próbáljuk meg itt!

— Ugyan! — intett le a feleségem. — Ez egy reprezentatív üzlet, csupa drága portékát árul, itt egész biztosan nem adnak három-három darabot.

— Majd én megpróbálom — mondtam, s azzal máris bent voltam a boltban, ahol kosaramba raktak ebből is hármat, abból is, majd szerény kérdésemre, hogy nem okozok-e ezzel problémát az árukészletben, egy bűbájos eladó kedvesen azt válaszolta: nem érti, mért kérdek ilyesmit, hiszen ők annak örülnek, ha elfogy az árujuk, s ha vevőik elégedettek.

Úgy látszik, eddig még nem jutott el a konyhafelszerelések boltja, pedig ott van a szomszédban.

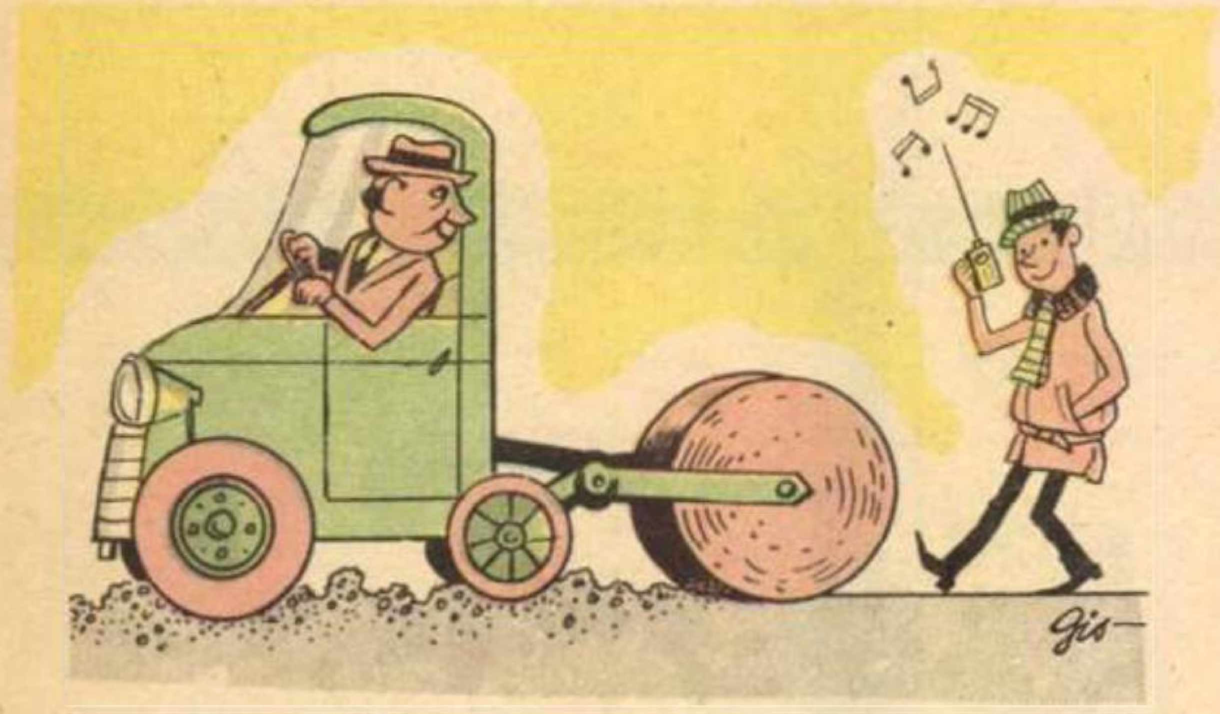
Nagymarosi László

AZ ÚJ DIOGENÉSZ

– Mit keres, mester?
– A válogatott összeállítását!

BEFOLYÁSOS ROKON

KÍSÉRTETEK

– Te hiszel az emberekben?

III. RICHÁRD

Császár Tamás rajza

– Országomat egy presztizsért!

DRÁMA

Középkorú pár ül a presszóban, a nőn macskabunda, a férfin kopott bőrkabát. Előttük az asztalkán három-négy üres sörösüveg, üres poharak, meg tányéron két szalámis szendvics.

— Köztünk vége mindennek! — mondja jó hangosan a meglehetősen illuminált macskabundás hölgy. — Én sehová nem megyek magával! Tűnjön el innen, hagyjon nekem békét! Világos?

A férfi, akin kevésbé látszik az ital hatása, előre hajol a széken, esdeklően néz a nő szemébe, suttogva magyaráz valamit.

A nő közönyösen vonja meg a vállát.

— Nem érdekel! Maga sem tud érdekelni, a szövege pláne nem tud érdekelni. Abszolút. Nekünk már nincs közünk egymáshoz. Fel is út, le is út!

A férfi közelebb húzza a székét, halkan folytatja a mondókáját még egy ideig, de a partnere tüntető közönnyel a csillárt nézi.

A férfi feláll, lassan begombolja a kabátját, megigazítja a sálját, veszi a kalapját, még egyszer hosszan a nőre tekint, de mert az változatlanul a csillárt szemléli, hát megtörten kiódalog.

Feszült csend, a presszó közönsége lélegzetvisszafojtva lesi a fejleményeket.

Eltelik egy perc, a nő befejezi a csillár tanulmányozását, és most már az ajtót bámulja, ahol a férfi örökre kilépett az életéből. Nagyot sóhajt, aztán szipogni kezd, zsebkendőt vesz elő, a szemét törölgeti, bizonyára valami bensőséges nagy szerelem zárójelenetének vagyunk itt önkéntelen tanúi.

Eltelik még egy perc, a nő végzett az ajtóval is. Tükröt, fésűt, púderos dobozt vesz elő, rendbe hozza magát. Visszadobál mindent a retikülbe, a retikült a hóna alá szorítja, feláll. Meginog, de hamar kiegyensúlyozza magát és határozott, merev léptekkel indul a kijárat felé.

— Bocsánat! — terem előtte az éber felszolgálónő. — A fogyasztás még nincs kiegyenlítve!

A macskabundás hölgy megtorpan, hitetlenkedve néz a felszolgálónőre.

— Hogyan?! Ő nem ... ő nem rendezte a cehet?!

— Nem, kérem — mondja a felszolgálónő és átnyújtja a blokkot. — Tessék. Huszonnyolc forint és hatvan fillér.

A nő átveszi, fájdalmas arccal nézegeti a blokkot, aztán kinyitja a táskáját, sokáig kotorász benne, végre sikerül kihalásznia két tizest, nagynehezen az aprót is össze guberálja.

A felszolgálónő gondosan megszámolja a pénzt, biccent, oldalt lép, a macskabundás már mehetne, szabad az út, de ő nem megy. Csak áll dermedten, mint akiben rövid idő alatt két világ omlott össze. Aztán révedező tekintettel vissza néz az asztalkára, amely mellett néhány perce a nagy szakítás lezajlott.

Megfordul.

Oda megy.

És csak úgy állva, szomorúan és kelletlenül megeszi a tányéron maradt két szalámis szendvicset.

Kürti András

beiskolázási iskola

Kedves Hallgatóság! Kedves Kartársak! Bemutatkozom. A BIM (Beiskolázást Irányító Minisztérium) agit.-prop. felelőse vagyok. Önöknek, a Sz. utcai általános iskola pedagógusainak nem kell részletesen megmagyaráznom, hogy mi a beiskolázás.

Legjobban talán egy életből merített példával tudnám megmagyarázni. A kedves kartárs elmegy a restibe és velős palacsintát kér. A pincér lebeszéli róla, mondván, hogy nem friss, agyalágyult, vén marhából való. Nem mondja, hogy kifogyott. Ugyanakkor ékesszólóan ecseteli a pacalpörköltet. Ön orrát fintorítva mondja, hogy büdös. Mire a pincér azt feleli, hogy olajjal szagtalanították. A konyhaséf ugyanis leadta az információt, hogy a konyhán nagy, teli ibrikben fortyog a pacal, mert senki sem rendeli.

Szóval ez a beiskolázás lényege. Mindenki gimnáziumba akar menni, és alig kívánják a kétkézi munkára oktató technikumokat. Ezt az ellenállást kell önöknek leküzdeniök. Az életből és a történelemből vett példákra kell hivatkozniok. Az egyetemi felvétel előtt kétkézi munkában töltött egy-két év kitűnően bevált. A fiatalok az eddig tanultakat elfelejtették és így agyuk alkalmassá vált új benyomások befogadására. Ennek a módszernek nagy jelentősége volt az új típusú jellem kialakításában. A különböző testimunkát végző fiatalok, így kocsikísérők, meósok, orvosírnokok, közelebb kerültek a kétkézi dolgozókhoz.

Az általános iskolát végző tinédzserekben már annyira kialakult a hivatástudat, hogy irányításuk komoly tapintatot igényel. Ha önök gimnázium helyett a faipari technikum szépségeit óhajtják előttük ecsetelni, példaképül ne Varga Zengő Matyi bácsit, az ország kiváló favágóját állítsák elébük. Sokkal jobb eredmény várható, ha felhívják figyelmüket Vilmos császárra, akiről köztudomású, hogy szabad idejét favágással töltötte.

A meggyőzés számtalan módja áll önök előtt. Meg kell csillogtatni a fiatalok előtt mindazokat a lehetőségeket, amelyek az ipari technikumot végzők rendelkezésére állnak az élet bármely területén. Az esztergályos szakma tanulói nagy tökélyre vihetik a fúrást, a faipari tanulók a fűrészelést. A lakatos szakma művelői kitűnően bánnak a haknival, aminek később mint színészek, nagy hasznát vehetik a szilveszteri műsorok idején. A barkácsoló technikum diákjai életük későbbi folyamán a végtelen értekezletek unalma ellen tökéletesen felvértezettek. Az épület-asztalosok mindig fején találják a szöget, s így a lényeg-megragadásban messze vezetnek a gimnazisták előtt. És ha majd egyszer véletlenül valamelyik irodalmi folyóirat kritikai rovatát vezetik, előnyük behozhatatlanná válik. Éppen a napokban kapta meg az egyik kritikus a „rovat legjobb marósa" címet.

Kedves kartársak! A kezdeményezés az önök kezében van. Nem lehet sémát adni. Ez nem magyar drámairodalom.

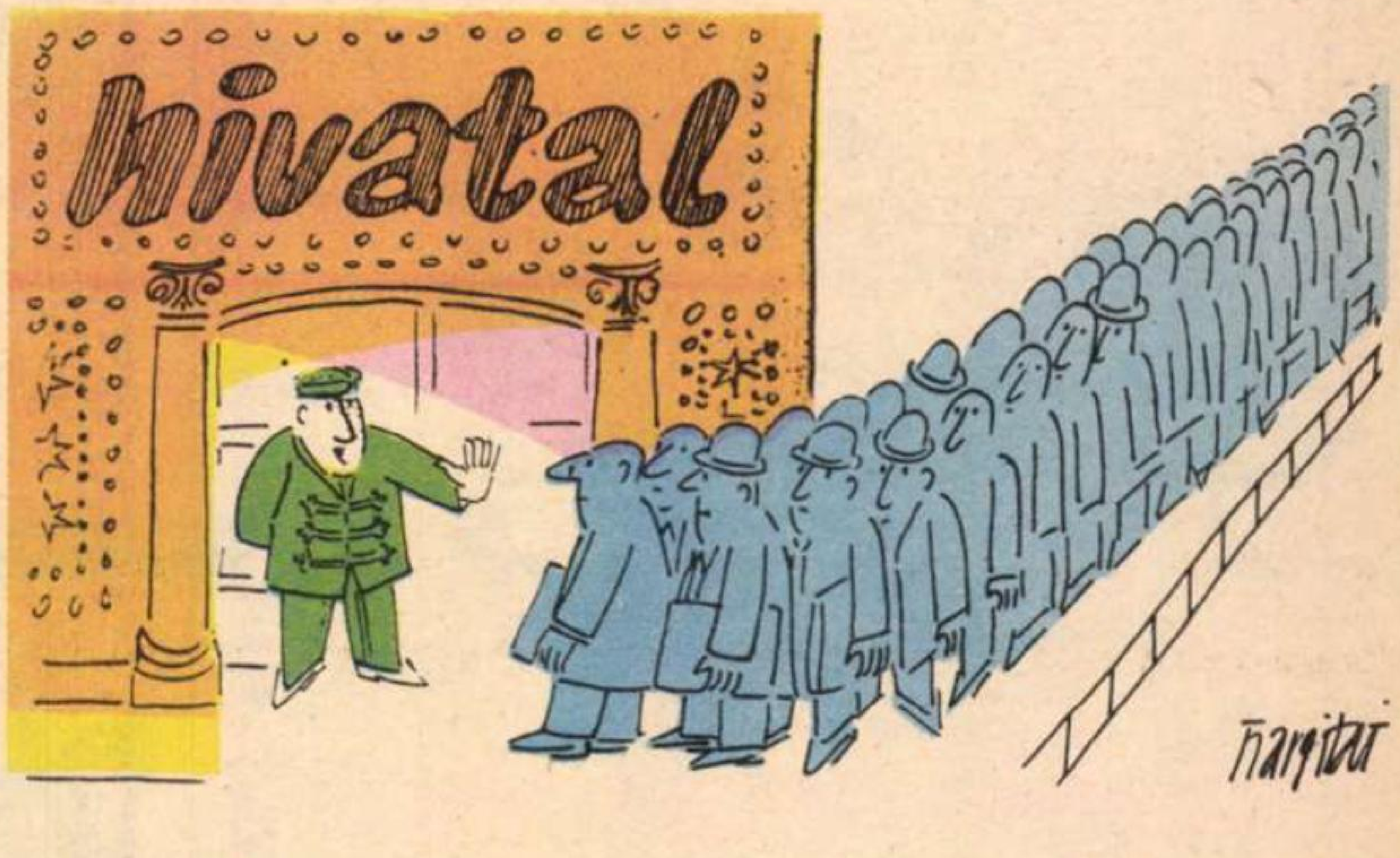
(J-ós)

VÁRATLAN TALÁLKOZÁS DÉL-VIETNAMBAN

– Nézd csak, a Joe! Hát te még élsz, öregfiú?

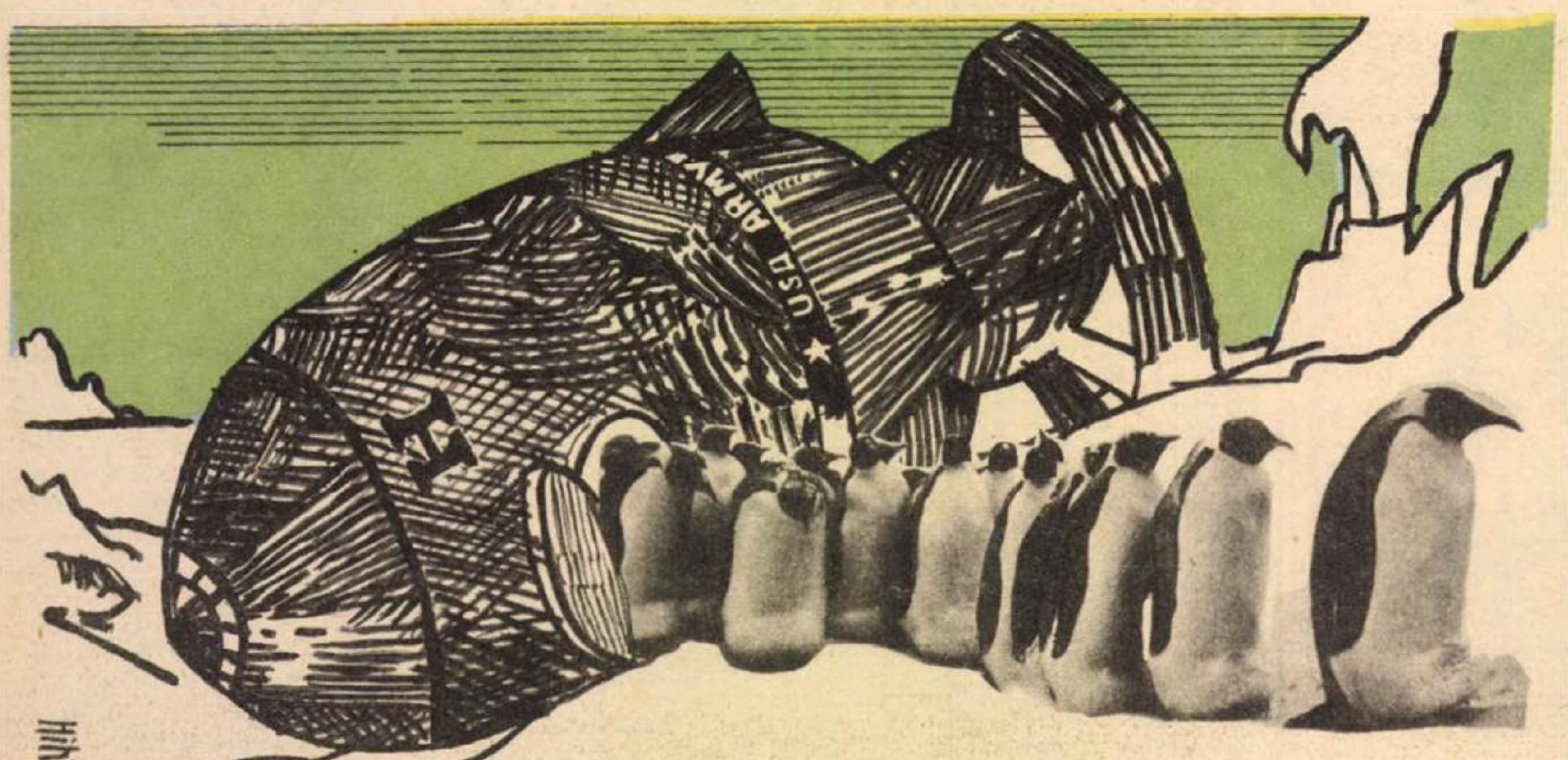
ZSÚFOLTSÁG

– Sajnálom, kérem, de nincs szabad asztalunk!...

SZÜKSÉGLAKÁS

Hegedűs István rajza

Színházi széljegyzet

Van egy darab plusz egy fővel,
Mely fejet végül levágnak,
Ilyen költői krimije
Megy most Pablo Nerudának.

Más színházban is krimikkel
Traktálgatnak ma már minket,
A Gyilkosság a paplakban
Felborzolja idegünket.

S míg a paplak gyilkosára
Szegeződne már a gukker,
Azt kérdi egy másik színlap:
Komámasszony, hol a stukker?

(h. f.)

MOZI

Megálmodtam, milyen lesz a mozi a jövő században. Kérem a tisztelt utókort, ellenőrizzék, hogy megvalósult-e az álom, és úgy valósult-e meg, ahogy én azt megálmodtam a huszadik században.

Álmomban — talán nem is volt álom, csak elgondolkoztam egy kicsit — a huszonegyedik században jártam, amely pontosan olyan tudományos és fantasztikus volt, mint ahogy azt a tudományos-fantasztikus regényírók elképzelték.

A mozira egy mellékutcában bukkantam rá, csavargás közben. Ha nem lett volna kiírva, hogy mozi, azt hittem volna, egy öregasszony. Igen, egy óriási öregasszony ült előttem, alacsony sámlin, orrán hatalmas szemüveggel. A járókelők rögtön látták rajtam, hogy én az előző századból jöttem, és készségesen elmagyarázták nekem, hogy a mamóka ennyi és ennyi méter magas, vasbetonból készült, a szemüregeibe ilyen és ilyen nagyságú lencséket építettek bele, a drótkeretes pápaszeméhez százhúsz méter hosszú, karvastagságú drótot használtak fel, a kontyába pedig neonszálakat fontak, hogy esténként bele ne ütközzenek a repülők. Tátott szájjal bámultam fel az épületre, amelynek a homlokzatán, pontosabban a homlokán ott ragyogott a MOZI felirat, és titokban arra gondoltam, hogy ez a mozi hasonlít egy kicsit az anyámhoz. Újdonsült ismerőseim úgy látszik kitalálták a gondolataimat és elmondták, hogy minden mozilátogató így érez, mindenkinek a saját édesanyja jut eszébe a mozi láttán, és ezt egy leleményes optikai trükkel érik el.

Izgatottan megváltottam a jegyemet, aztán egy csigalépcsőn, amelyről jól lehetett látni a mértani szabályossággal felépített várost, feljutottunk a nézőtérre. Én a baloldali nézőtérre kerültem, amelyben körülbelül ezer ember fért el. Ugyanennyien helyezkedtek el a másik nézőtéren is. Csak később vettem észre, hogy a nézőterek a vasbeton mamácska két hatalmas térdén nyugszanak. Innen is lehetett látni a várost és a csillagokat, mert felettünk nem volt tető. Ha felnéztem, az öregasszony arcát láttam magam felett, és ez az arc mosolygott. Lemosolygott rám. Ismerőseim elmagyarázták, hogy hatalmas gépek húzzák szét mosolygósra az anyóka száját, és a száj nagysága ennyi és ennyi méter. Bevallom őszintén, eleinte féltem egy kicsit, aztán megnyugodtam, és úgy éreztem, hogy újra anyám térdén ülök.

A nézőtéren csend volt. Jóleső csend. Ide már nem hallatszott fel a város zaja. Hátradőltem a székemen, és vártam, hogy elkezdődjék az előadás. Fel voltam készülve mindenféle technikai csodára, körvetítésre, több dimenzióra, és azon sem lepődtem volna meg, ha a vetítővászon a sztratoszférából ereszkedik alá. De semmi ilyesmi nem történt. Csak ültünk csendben, szótlanul. Én el is álmosodtam a hosszú várakozásban és időnként le-lehunytam a szemem. Csodáltam az emberek türelmét, nálunk a huszadik században, már rég felharsant volna a füttykoncert.

Ki tudja, mióta üldögéltünk már, amikor a mozimama megszólalt:

— Akkor most elmesélek nektek egy nagyon régi mesét, amelyet én az öreganyámtól hallottam és talán neki is az öreganyja mesélte... Egyszer volt, hol nem volt...

Lehunytam a szemem... Ismerős volt ez a mese, mégis nagy figyelemmel hallgattam... Még a hang is ismerős volt, mintha... De nem... Ez is valami akusztikai trükk... Miközben lehunyt szemmel füleltem a mesére, tisztán láttam magam előtt a főhőst, a királyfit, aki mindenféle megpróbáltatásokon megy keresztül...

S az emberek, akik ki voltak éhezve a mesére, ábrándozva hallgatták a fordulatos történetet. A fejük felett fantasztikus űrhajók keringtek, de a kutya se törődött velük...

Mikes György

FÉRJI FOGADKOZÁSOK

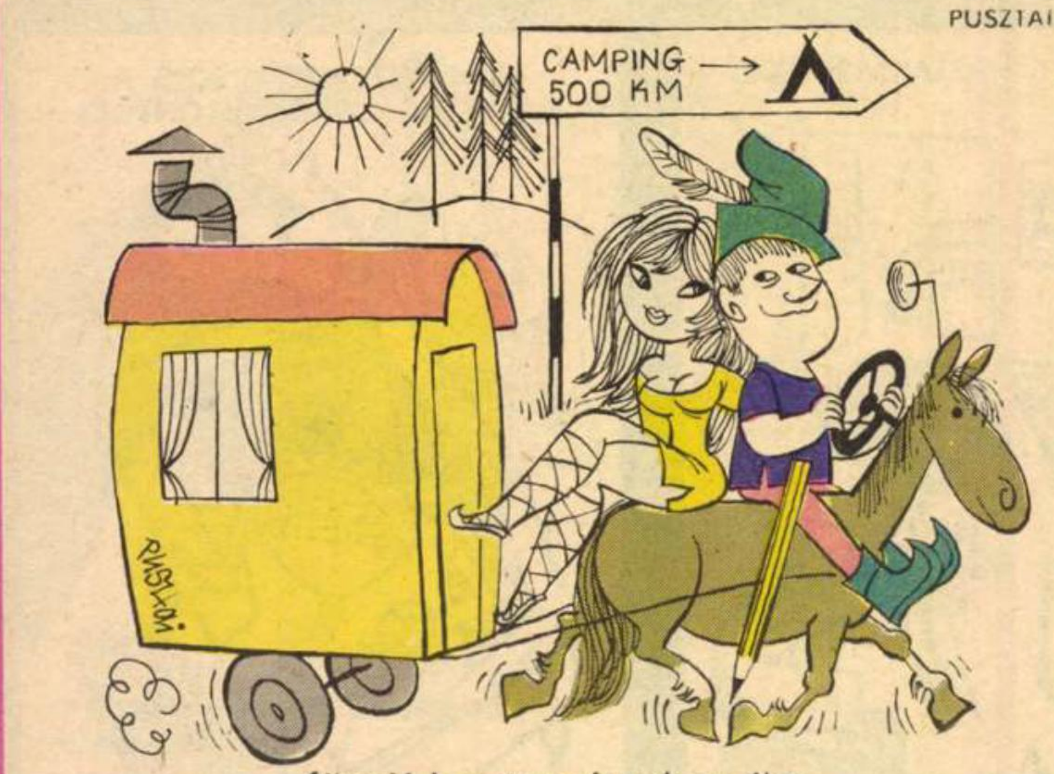

Fülöp György rajzai

MIKOR SZERETETT VOLNA ÉLNI?

A NÉPVÁNDORLÁS IDEJÉN

PUSZTAI

Állandó kempingezés volt az élet

A KALANDOZÁSOK KORÁBAN

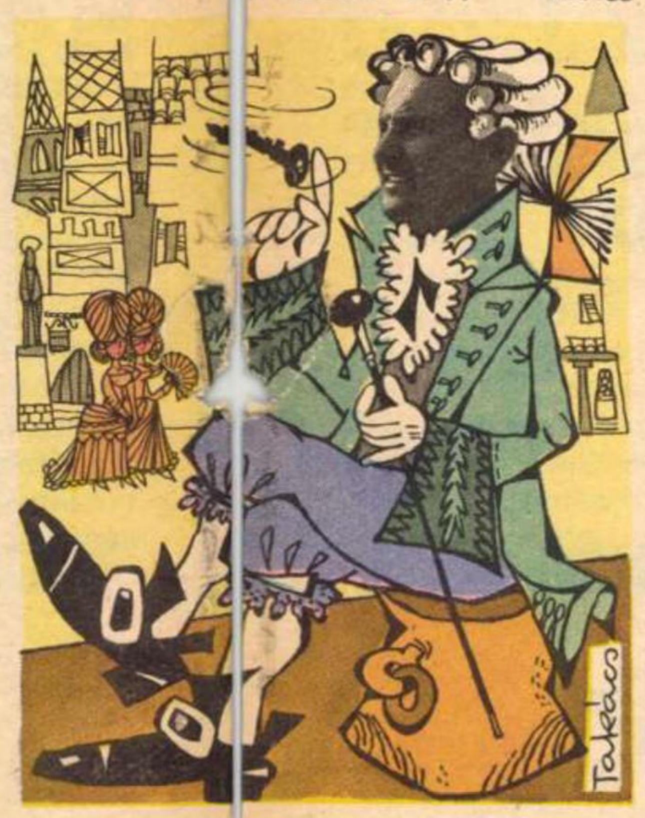
BALÁZS-PIRI

...mert útlevél és vízum nélkül lehetett külföldre menni...

A XVIII. SZÁZADBAN

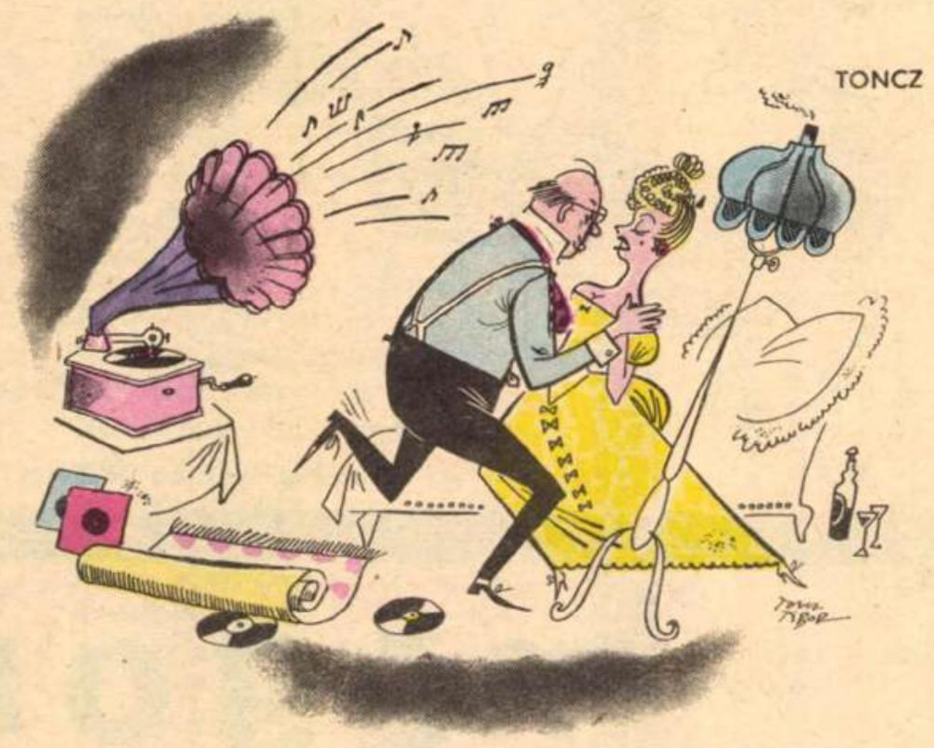
TAKÁCS

– Ezzel az Opel-Rekord slusszkulccsal elcsábítottam volna Casanova valamennyi nőjét!

A MÚLT SZÁZADBAN

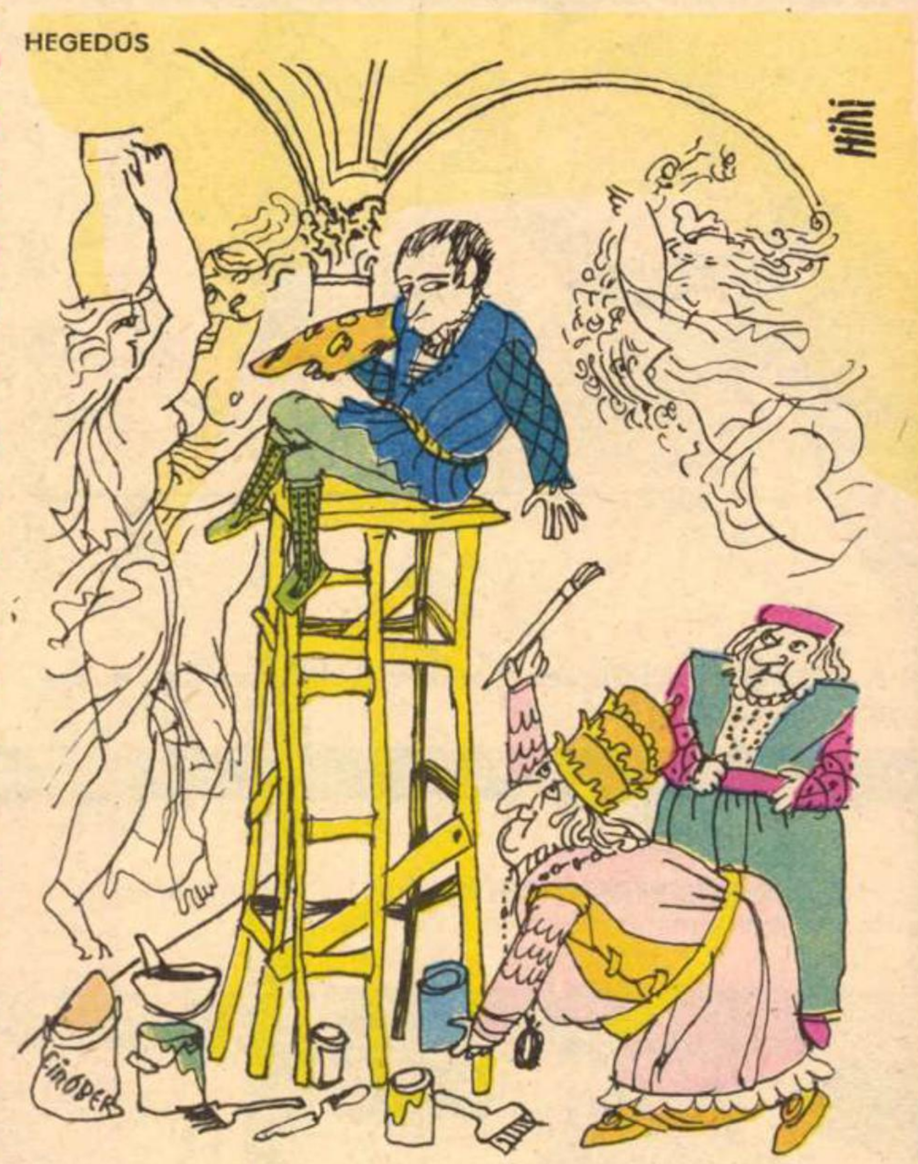
TONCZ

– De jó, édesem, hogy még nincs tévénk!

A NAGY MECÉNÁSOK KORÁBAN...

HEGEDŰS

A JÉGKORSZAKBAN

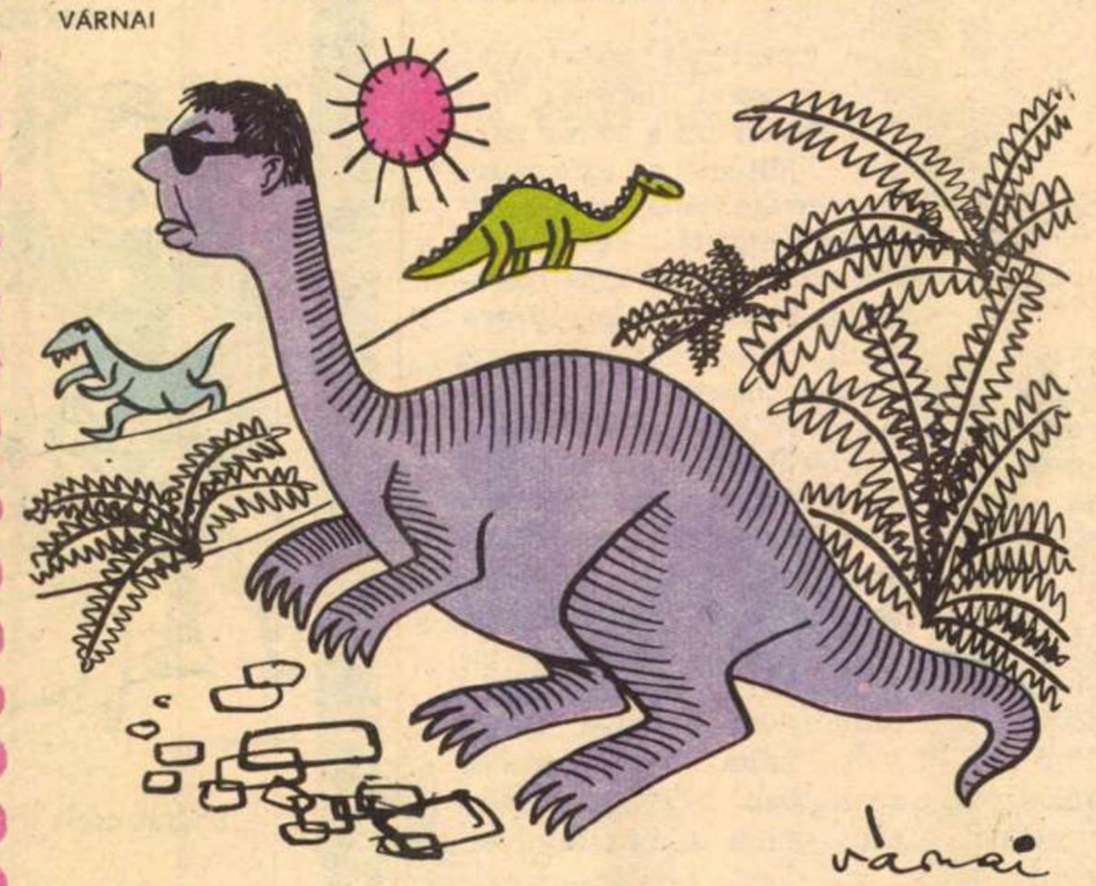
ERDEI

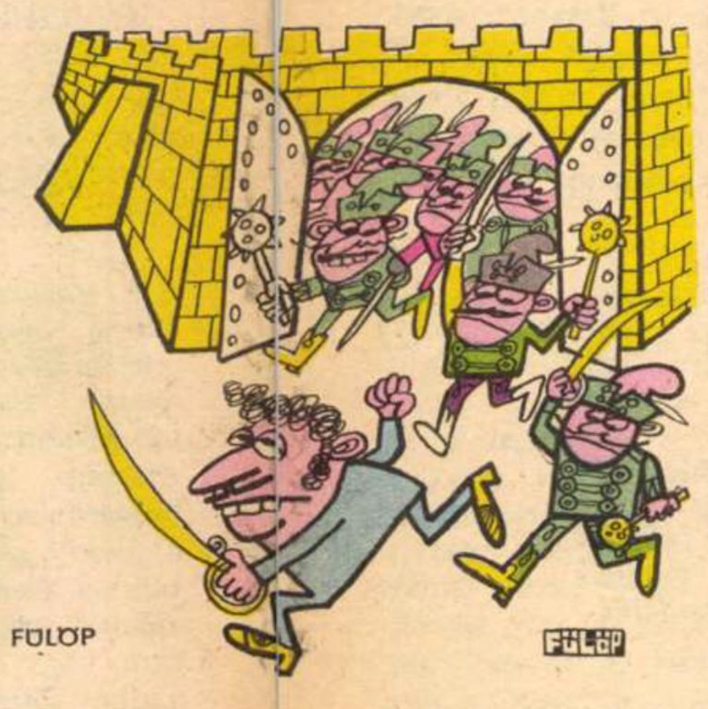
– Milyen jó, hogy mindig kapok jégkockát a limonádéba.

AMIKOR MÉG NEM ÉLTEK EMBEREK

VÁRNAI

ZRÍNYI MIKLÓS KORÁBAN

FÜLÖP

Amikor a beosztottnak is módjában volt kirohanni...

MÁTYÁS UDVARÁBAN

SZUR-SZABÓ

– Itt van, komám, jól megnevettettél!

A PÉNZ FELTALÁLÁSA ELŐTT

SZEGŐ

Amikor még mindenki mindenkinek érdek nélkül tetszett..

A LOVAGKORBAN

VASVÁRI

– Drágám, egy liter tejet, kenyeret és vajat hozzál!...

A FELFEDEZÉSEK KORÁBAN

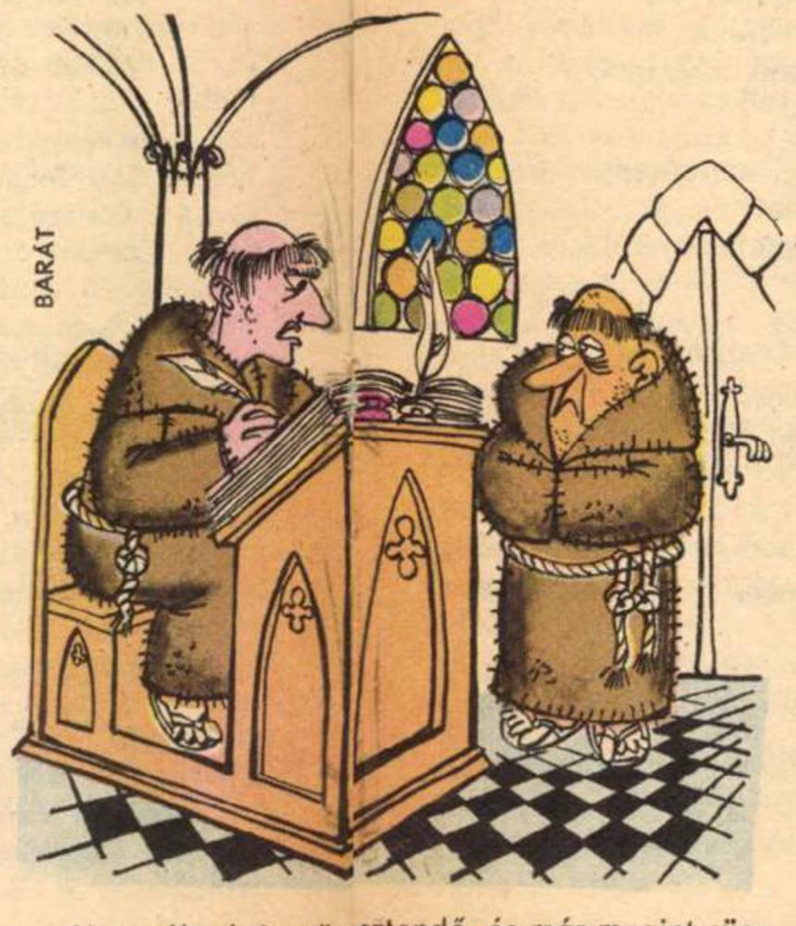
ENDRŐDI

– Hadd menjek magukkal, úgy szeretnék én is egy gazdag amerikai nagybácsit felfedezni!...

A KÖZÉPKORBAN

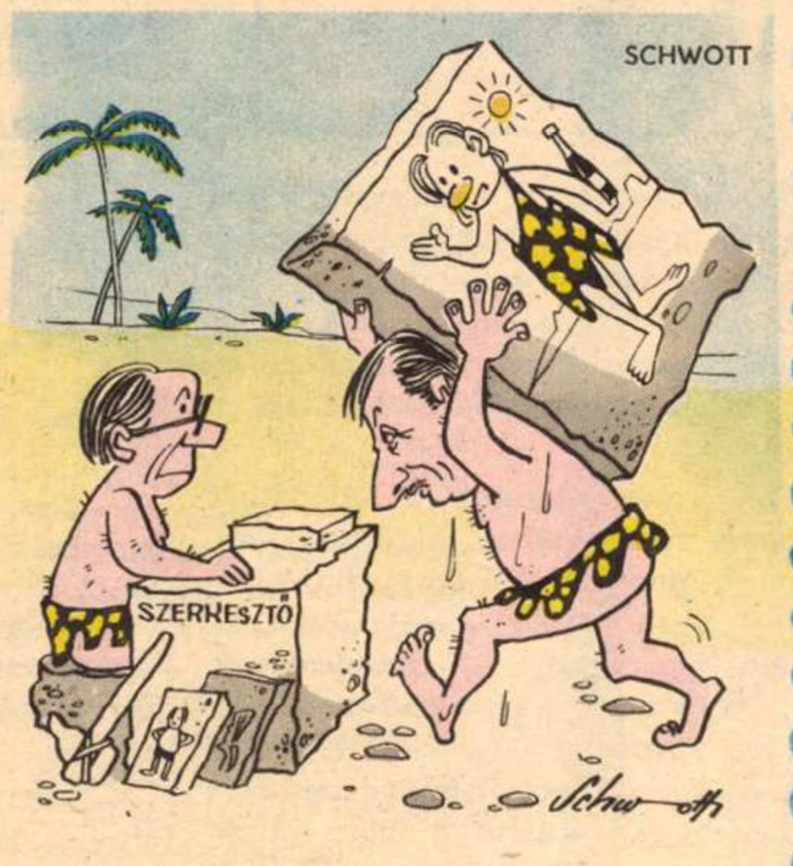
BARÁT

– Alig múlt el tizenöt esztendő, és már megint sürgetik ezt a nyomorult kódexet?

A KŐKORSZAKBAN

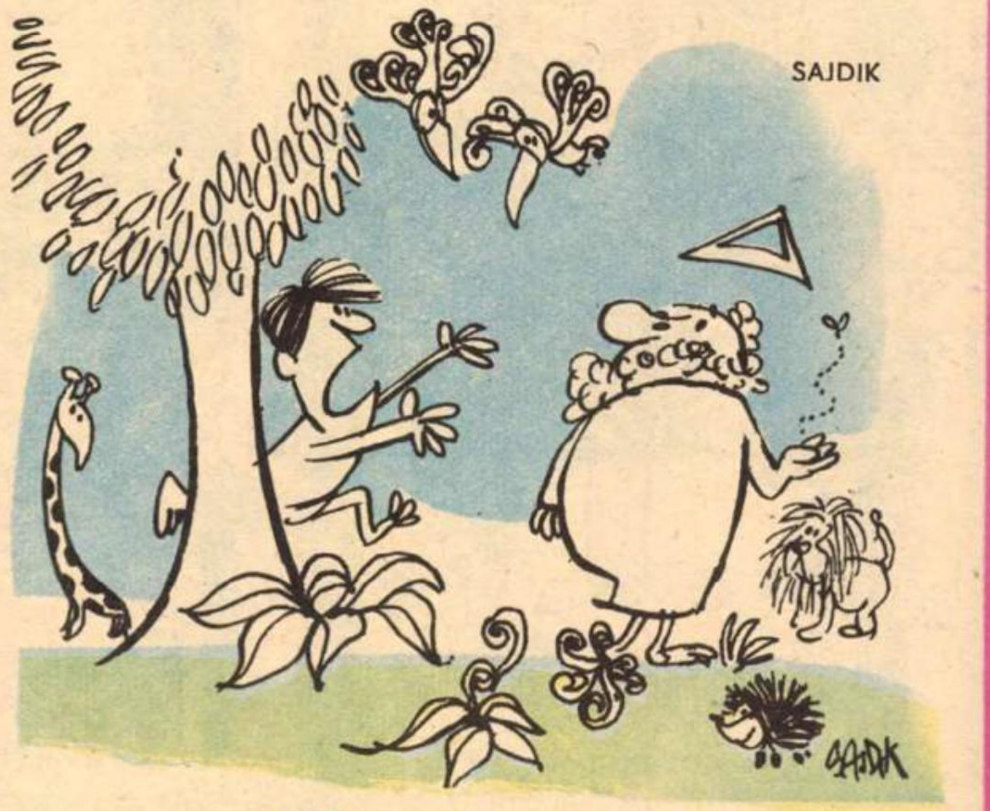
SCHWOTT

– Ezt a rajzomat nem fogják egykönnyen visszadobni!

A VILÁG TEREMTÉSÉNÉL

SAJDIK

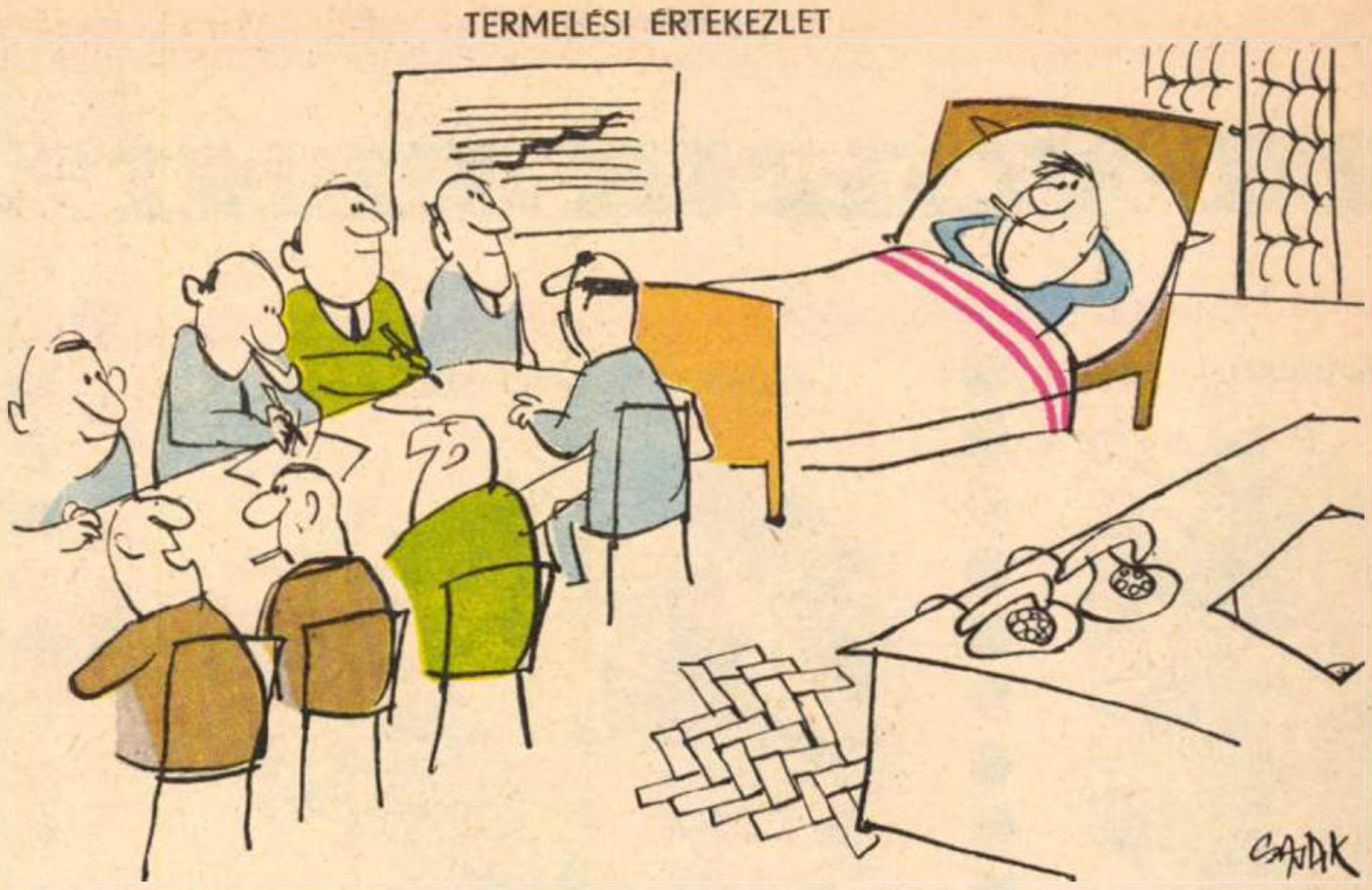
– Influenza vírus nem kell!

REKLAMÁCIÓ

– A kimagyarázkodás elsőosztályú volt. Fogadja érte nagyrabecsülésemet.

TERMELÉSI ÉRTEKEZLET

– Így jönnek a legjobb ötleteim...

A STRÉBERSÉG TETEJE

KOMBINÁLT BÉRLET

– Autóbuszra, villamosra, influenzára...

műgond

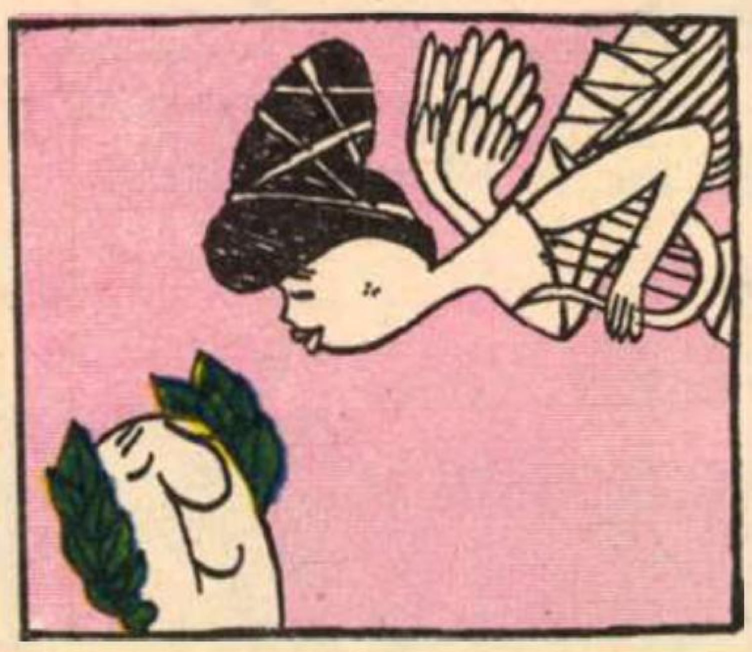
Egyik délelőtt a Cimbalom Kávéházban összetalálkoztam régi iskolatársammal. Blasköczi Auréllal, akit már vagy ezer esztendeje nem láttam. Eléggé megörültünk egymásnak.

— Mit körmölsz, öregfiú? — böktem az előtte levő papírosra.

— Most fejeztem be egy költeményt... — vágta zsebre szemérmes gyorsasággal a fecnit.

— Halljuk, halljuk! — kapacitáltam udvariasan.

— Hová gondolsz! Ez még nem a végleges változat. Könnyen lehet, hogy alapos csiszolásra szorul. Én, ha írok valamit, sohasem bocsátom azon melegében a nyilvánosság elé.

Az ihlet elfogulttá teszi a művészt, s az alkotás hibái fölött képes szemet hunyni vak elragadtatásában. Az íróasztal a legjobb kritikus. Erre már régen rájöttek!!

Megpróbáltam tréfára fordítani a dolgot:

— Szóval szerinted a pillanatnyi heves felindulásban elkövetett versekre nincs enyhítő körülmény?

— Nézd, kérlek — válaszolta halálos komolyan —, mindenkinek megvan a saját kialakult módszere, s egy szisztéma helyességét végső fokon csak az illető életműve képes eldönteni. Én sokszor évekig, évtizedekig csiszolgatok egy-egy írást. Mert ha újra kezembe veszem, mindig találok rajta valami javítanivalót.

— Szóval, amit az imént költöttél, azt lehet, hogy csak 1977-ben fogod nekem felolvasni?

— Miért ne! Most például viszek be egy verset az Új Íráshoz, amit még tizenöt évvel ezelőtt írtam, de akkor valahogy nem voltam vele elégedett. Időközben több rímet kicseréltem s ez, azt hiszem, sokat javított rajta.

— Megmutatnád?

— Nagyon szívesen! — s azzal egy noteszlapot húzott elő a briftasnijából:

IDILL

A férfi könnyen felhevül.
Bár nem vagyok mohó,
Itt izzik mégis legbelül
Tíz óriáskohó!

Tavaly pillantottam meg Őt,
Mikor ért a kalász,
S most tesz-vesz szívkohóm előtt
E bájos martinász.

Ajkáról nyílik új tavasz,
Két keble lágy halom,
S mily rugalmassá tette az
MHK-mozgalom!

Zord gellérthegyi szirtfokon
A meleg kis kezet
Én áhítattal megfogom.
Erkölcsös élvezet...

Az éj már búcsúcsókra int,
De vágyam itt maraszt,
S oly némán ingadozom, mint
Egy bús középparaszt.

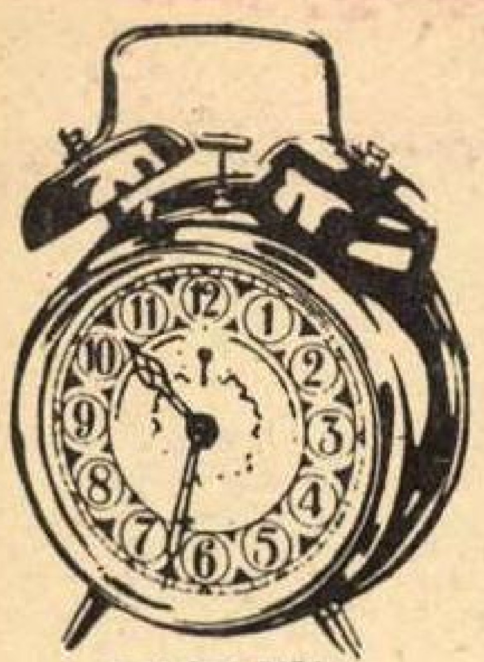
— Nos, hogy tetszett? — kérdezte a szerzők közismert szégyenlős-büszke mosolyával.

— Háát... — mondtam kissé zavartan, mivel a világért sem akartam Aurélt megbántani —, érdekes kis izé... Nagyon érdekes!

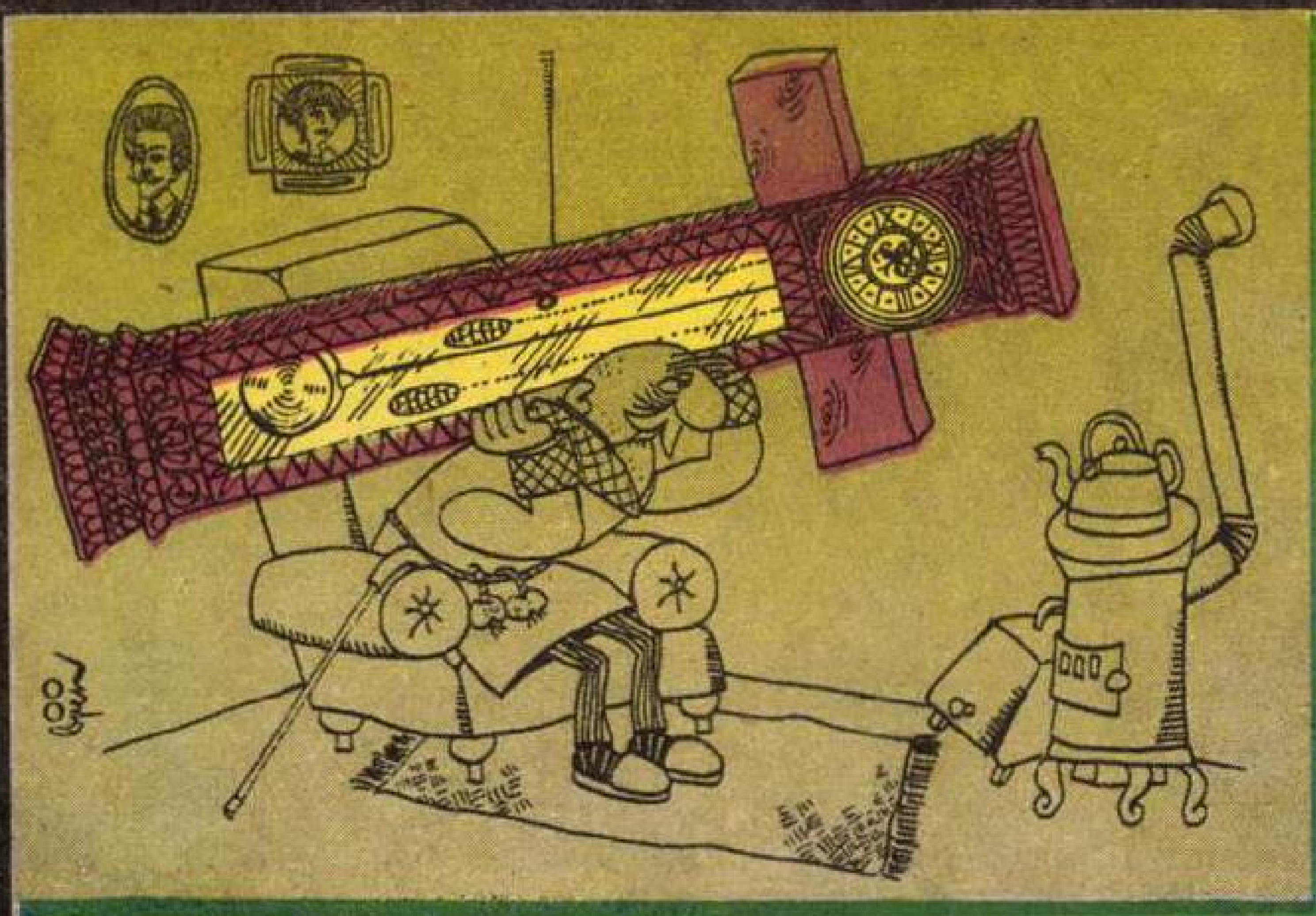
— Mit gondolsz, leközlik majd az Új Írásban?

— Fogalmam sincs. A szerkesztők ízlését sohasem tudtam kiismerni.

Dalmáth Ferenc

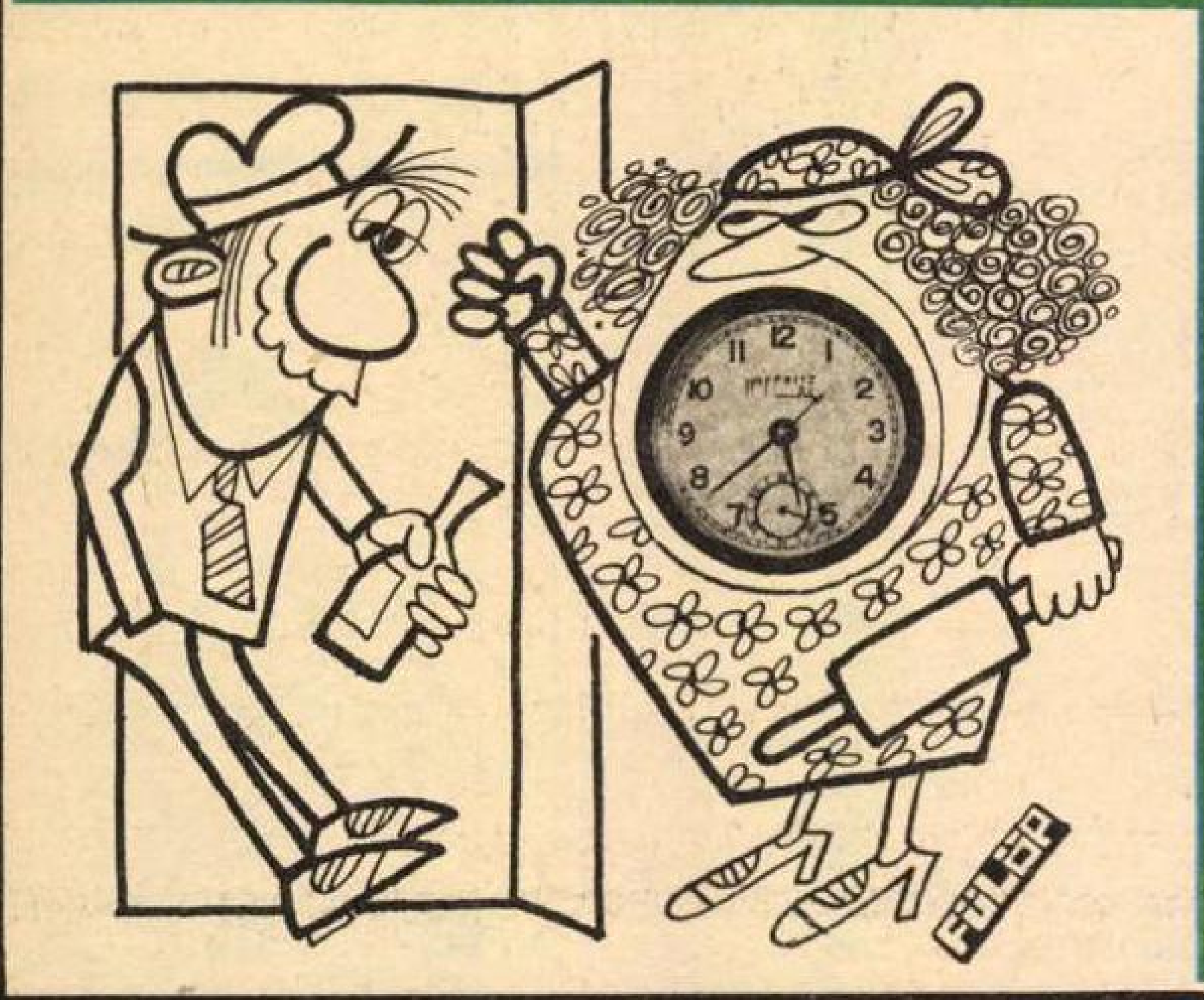

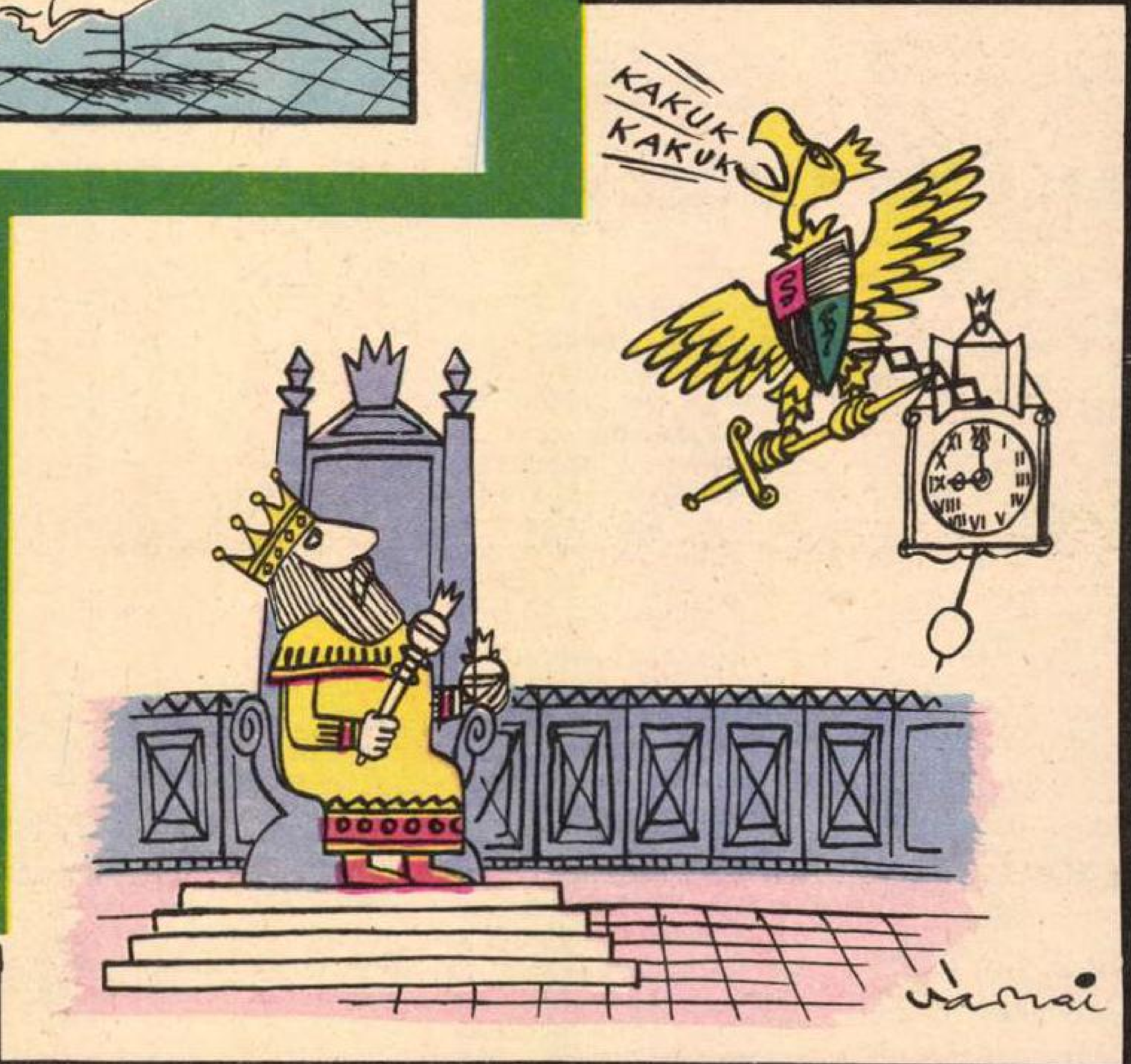
BALÁZS-PIRI
PUSZTAI
HEGEDÜS
FÜLÖP
VÁRNAI
SAJDIK
ENDRŐDI

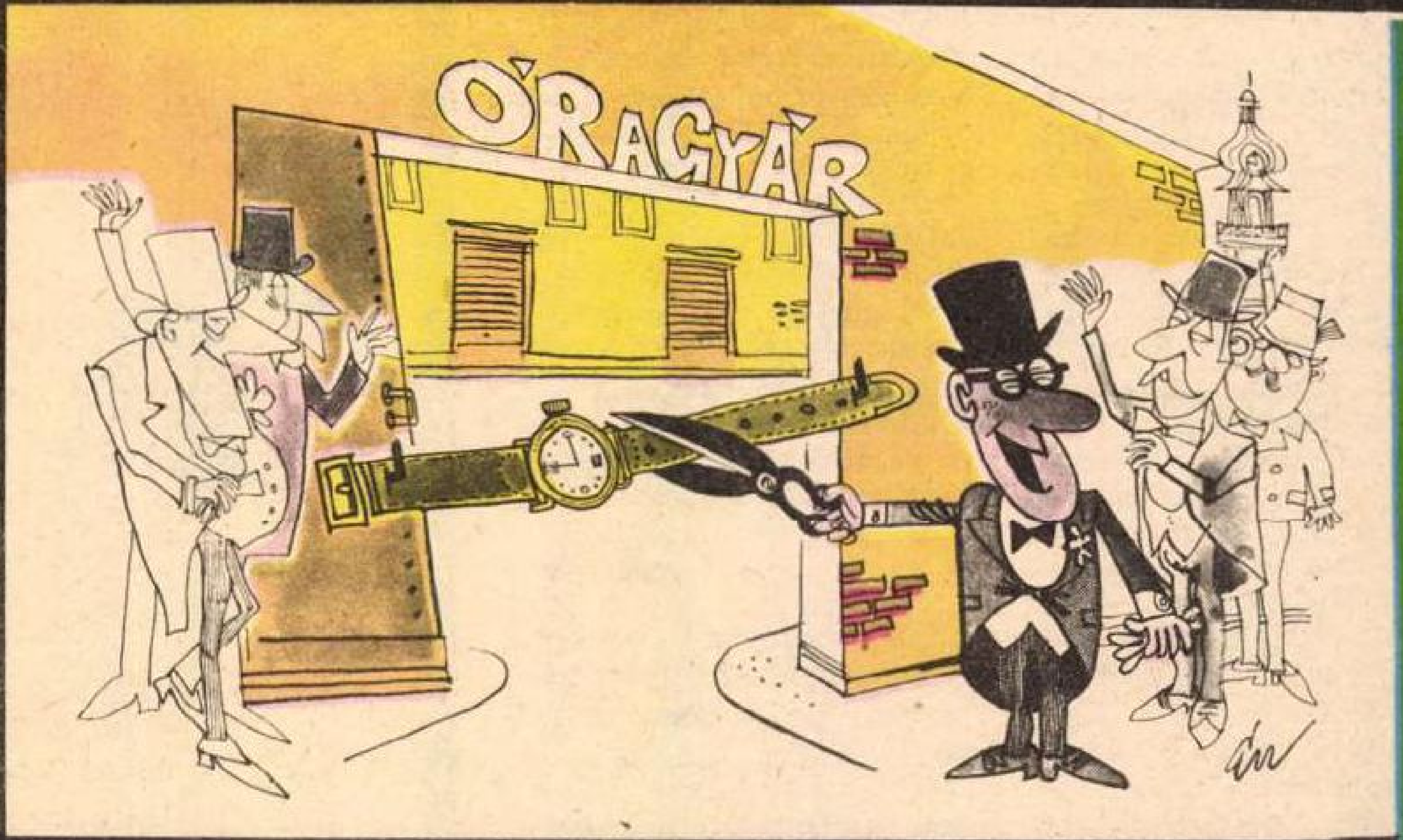

SZTRÁJK

Várnai György rajza

Kedves Ludas!

A XIII. kerületben utcát neveztek el annak idején a nagy francia regényíróról, a „Nyomorultak” és „A párizsi Notre Dame” szerzőjéről. Ez jó dolog. Ám az már nagyon szomorú, hogy a 30. számú ház falán „Viktor Hugó utca” felirat díszeleg. Így, k-val és hosszú ó-val írva! Bármily finom akarok is lenni, nem találok rá enyhébb jelzőt: b o t r á n y o s !

Z. I.
Budapest

Egyik zuglói áruházunk kirakatában — többek között — egy diszkrét női fehérnemű-darab látható. Ebben nincs semmi különös. Érdekessé a mellé helyezett kis cédulácska teszi, amelyen kellő precizitással feltüntették a ruhadarab rendeltetését, emigyen: „N ő i melltartó.” Félreértések elkerülése miatt, nyilván.

R. L.
Budapest

Örömmel olvastuk a lapban a „Szolnoki talány”-okat, örültünk, hogy végre a mi városunkkal is foglalkozik a Ludas. A cikk kiegészítéseként még jó néhány „talányos” kérdést fel lehetne vetni. Például: miért olyan „mini” a Tallini-lakótelep óvodája? Hiszen tudvalevő, hogy az új lakótelepeken mindig sok a gyerek, mert többnyire a nagyobb családok kapják az új lakásokat. Aztán: miért olyan sáros a Vosztok út? Erre mindjárt meg is adom a „megfejtést”: mert az átjárók mélyebbek az úttestnél, ott mindig meggyűlik a víz és a sár, és onnan még a járdákra is felhordjuk a sarat! És még egy „talány” a Vosztok úttal kapcsolatban: miért nincs kiírva sehol az utca neve?

Szép Ernőné
Szolnok

Végig mentem a körúton és a Rákóczi úton, KERAVILL-ból ki, áruházba be, áruházból ki, KERAVILL-ba be, s mindenütt előtártam szerénynek tűnő kívánságomat, ám még végére sem értem a mondatnak, máris hangzott az elszomorító válasz:

— Nincs kérem... Nem is tudjuk mikor lesz... Már régóta hitegetnek bennünket, de mégsem kapunk...

Minden boltban, ahol megfordultam, rajtam kívül többen is voltak hasonló ügyben érdeklődők, főként fiatalok. A sorozatos elutasító válaszok hallatára, jónéhány kifakadásnak voltam fültanúja. Érdemes lett volna ezeket a kifakadásokat *magnószalagra venni* és elküldeni a rádió- és villamossági cikkeket gyártó és forgalmazó vállalatok vezetőihez. Ennek azonban van egy leküzdhetetlen akadálya: éppen *a magnószalag* az a cikk, amit mindnyájan kerestünk, s amire mindenütt azt a választ kaptuk, hogy nincs, nincs, nincs...

T. T.
Budapest

Meglepetéssel olvastam a legfrissebb Ludas Magazinban, hogy Eötvös József „nyilatkozott” inga-ügyben. Minden tiszteletem a neves író-költő-államférfié, de inga-ügyben mégsem ő az illetékes, hanem egy másik Eötvös: Loránd, a kiváló fizikus, tudományegyetemünk névadója. Enyhítő körülmény, hogy Loránd fia volt Józsefnek, így hát családon belül marad ez az apró kis malőr.

G. I.
Budapest

— Hogyan oszlatja szét a skót rendőr a tömeget?

— ???

— Közéjük vegyül egy adománygyűjtő ívvel...

F. G.
Gyömrő

Mostanában sajtószerte vitatkoznak a névadás különböző problémáiról. Az egyik hozzászóló kifogásolta, hogy egyes nevek többször is előfordulnak a naptárban, míg mások teljesen kiszorultak belőle, még pedig rendszerint a használatból már teljesen kikopott nevek javára. Ami a kérdés első felét illeti, legyen szabad rámutatnom, hogy nem árt, ha egy-egy névből nagyobb a választék. Hadd említsek egy példát erre. Pista barátomat megkérdeztem, melyik István-napon ünnepli névnapját. „Amíg legény voltam, István *király*, amióta házas vagyok, István *vértanú* napján” — hangzott a válasz.

A panasz másik felét illetően, annak orvoslására a névtársbérletet javasolnám. „Több név, mint nap” alapon ugyanaz napon több nevet is lehetne ünnepelni. Erre eddig is volt példa elvétve: Kozma és Damján, Cirill és Methód, meg aztán „Péter és Pál, tudjuk, nyárban — összeférnek a naptárban”. Nos, ezt az üdvös gyakorlatot ki lehetne terjeszteni. Miért ne élhetnének például hasonló békés egymásmellettiségben teszem azt: Anaklét és — Bendegúz?!

(kunszery)

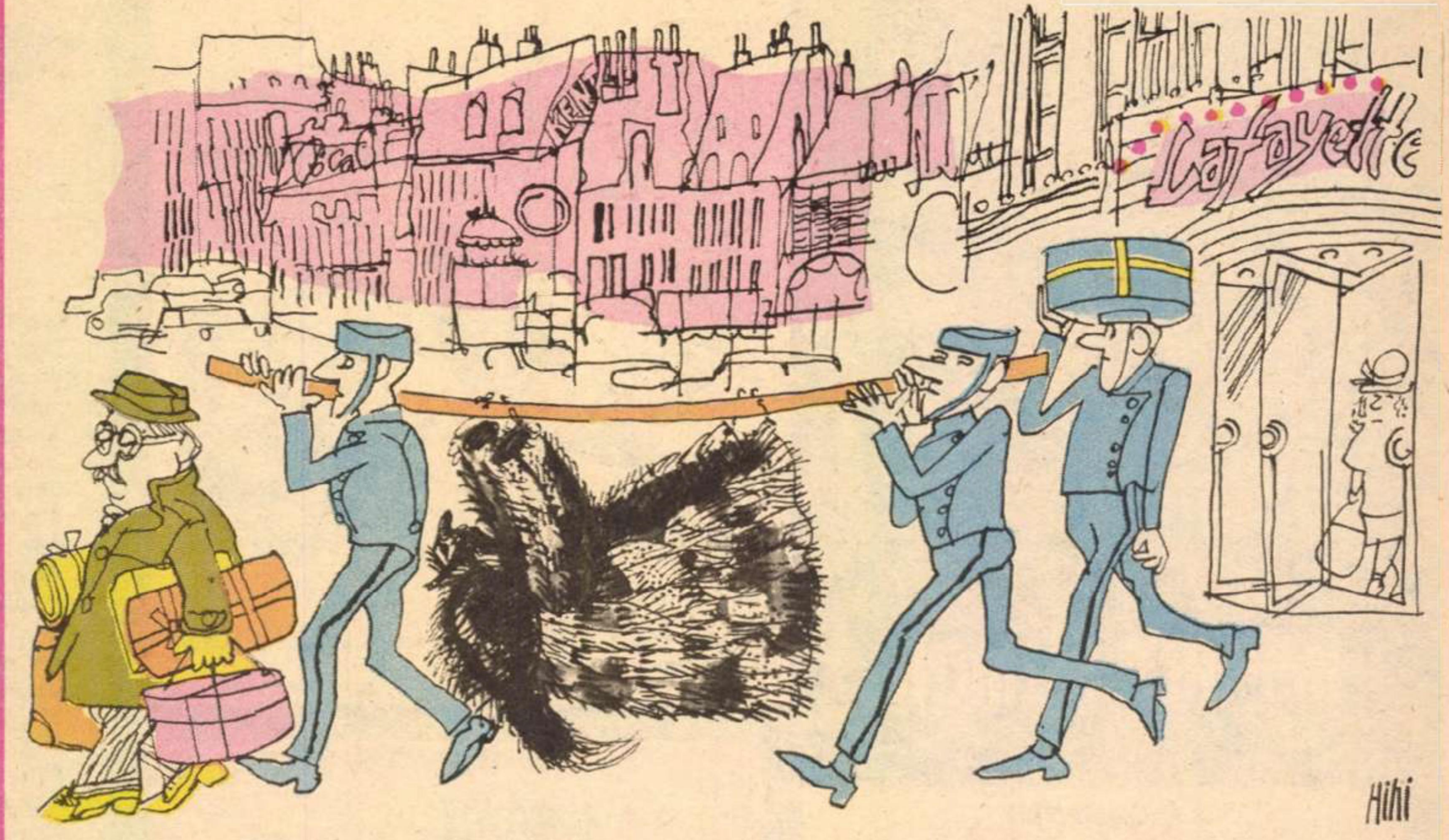
A VEZÉR

— A fejével szeretnék beszélni, Kovács!

KÜLFÖLDI GYŰJTŐÚTON

Hegedűs István rajza

a hős

A legtöbb pesti történetnek a villamos a színhelye. Nehéz lenne megállapítani, mi az a különös viszony, ami a pesti embert a villamoshoz köti. Nem újdonság, semmiben se különbözik a többi nagyváros hasonló járműveitől, nem jobb, nem rosszabb, nincs semmi jellegzetessége. Azt se lehet mondani — de nem ám! —, hogy a pestiek szeretik a villamost. Inkább szidják. Ha nem jön, szidják, ha pontos — szó nélkül tudomásul veszik. Talán azért szerepel mégis annyit életünkben, mert a belsejében, a perronjain és a lépcsőjén kerülünk egymáshoz a legközelebb, fizikai értelemben is. Helyesebben: a fizikai közelség mindenkor leleplez valamit a lélekből, még a villamoson is. Szóval: a villamoson ismerkedünk egymással.

Az egyik délután a 6-oson utaztam. Erős forgalmú idő volt, tele volt a kocsi. A Majakovszkij utca sarkán álltunk, amikor nagy, tompa puffanás hallatszott az úttest felől. Mindenki a zaj irányába figyelt, ki felugrott, ki csak a nyakát nyújtogatta.

Izgatott, kíváncsi kérdések rajzottak: hol? Mi az? Mi történt?

— A nő — mutatott ki egy fiatalember. — Ez aztán!... Ilyen szaltót még nem láttam!

Erre már fel kellett kelnem, és igyekeztem a szenzáció közelébe jutni.

— Mi történt?

Olyan közel voltam a szemtanúhoz, hogy amint felém fordult, beláttam a szájába. Két foga hiányzott, több plombálva volt.

— A nő leesett a motorbicikliről!

— Látta? — kérdezte valaki.

— Mi az hogy! Hátul ült a nő, a férfi mögött, a pali nyargalt, az előtte levő autó lestoppolt, mert piros lett a lámpa, a motoros nem figyelt és belehajtott az autóba.

— Így van ez, kérem, mert nem néznek, csak hajtanak, mint a bolondok — beszélt bele a fülembe egy asszonyság.

— De megúszta — szólt közbe egy hang.

Odább toltam néhány vállat, hogy lelássak az úttestre. A nőnek valóban nem történt semmi baja, a port veregette le a ruhájáról. A férfi is talpon volt, a gépét vizsgálta.

— Ha egy autó jön utánuk, a nő már palacsinta — jelentette ki a szemtanú. Mindenki osztotta nézetét, ő volt a kocsi hőse, hiszen látta a karambolt.

A vezető bekiáltott a kalauznak:

— Neki ment egy motorkerékpár egy autónak.

— Ő látta — mutattak egyszerre többen is a fiatalemberre.

— Látta? — telt meg respektussal a vezető hangja.

— Láttam. Azt is láttam, mikor a nő leesett. Micsoda szaltó volt!

Aztán kigyúlt a zöld fény és elindultunk. Minden szem a fiatalemberen függött, nézték, mustrálták áhitattal. Kézzelfogható valóságban ült előttük egy ember, akivel valami rendkívüli dolog történt, aki részese lehetett egy eseménynek, amiből ők kimaradtak. Ennél nagyszerűbb élmény nem érhet pesti embert. Csodálták és irigyelték. Még a beszédet is halkabbra fogták és csak a fejükkel integettek feléje:

— Ő látta!

A Margit-hídnál a fiatalember leszállt. A kocsi mohón figyelte minden mozdulatát. Leszállt a hős, a szenzáció.

Majdnem megtapsolták.

Fendrik Ferenc

PISZKOSAK A TAXIK

— Egy kis türelem, uram, azonnal kiveszem a foltot a nadrágjából...

IMPORT HUMOR

– Nekem ne hivatkozz mindig a keresztesháborúra, ha el akarsz menni hazulról ...
(„Punch", London)

– Uram, önnek kétségtelenül kisebbrendűségi komplexuma van!
(„Le Rire", Párizs)

A CSODAGYEREK

(„Pikker", Tallin)

ÉRDEKES MŰSOR

– Kedves nézőink, most egyenes közvetítést adunk a hóviharról ...
(„The New Yorker")

A VARÁZSITAL

Legyen színdarab, tévéjáték
vagy film, éjfél vagy alkonyat,
az első öt perc le sem járt még
s már jön a viszki és konyak.
A színhely lehet olasz, angol,
sőt földünk bármelyik helye,
bárszekrény nyílik: – Mit parancsol? –
S a kép pohárral van tele.
Ám ez a gazdagok világa!
Az ember ma már mást kíván,
lássuk, mit mond egy népi dráma,
a szegény ember mit csinál?
De mit ám! Iszik! Nem számolva
hozatja a nagy fröccsöket...
Milyen divat a színpadon ma,
hogy mindenki csak töltöget?
Nos, kételyeim máris szólnak
egy szakértőnek: – kérdem önt,
nem reklám ez az alkoholnak,
mely öl, butít s nyomorba dönt? –
Bölcsen felel: – Gondoljon arra,
az ital nagy felejtető,
megvígasztal, s ha úgy akarja,
elejthet sok selejtet ő.
Pótolhat sikert és szerelmet,
elnémítja a bánatot,
hány régi elvet könnyen elvet,
amit az élet ránkrakott!
Enyhített számos dráma terhén,
ha a gondolat haldokol
és nincs feszültség, nincs cselekmény,
pótolja azt az alkohol!

Lovászy Márton

RÉBUSZ

9. sz. képrejtvényünk helyes megfejtése: Dobostorta. A 100 forintos jutalmakat az alábbiak nyerték:

1. **Balla Béláné, Gödöllő, Öreghegy 5.**
2. **Maróti István, Szeged, Jankovich u. 18.**
3. **Makó András, Budapest, II., Bimbó út 22.**

11. SZ. KÉPREJTVÉNYÜNK

Azok között, akik a fenti képrejtvényt helyesen fejtik meg, három darab százforintos bankjegyet sorsolunk ki. A megfejtést legkésőbb március 22-ig kell postára adni, csakis levelezőlapon, erre a címre: Ludas Matyi, Budapest, VIII., Gyulai Pál u. 4.

Elég régi ügy ez. Akkor már több mint egy fél éve udvaroltam Irénkének. Imádtam s tán szerénytelenségnek tűnik, de ő is rajongott értem. Hetente kétszer találkozhattunk, kedden és pénteken négy órától pontosan öt óra nulla percig. Kizárólag az Almássy téren, mert így a mamája — a térre néző lakásuk ablakából — szemmel tarthatta a leányát. Tomboló, lázas, végzetes szerelem volt ez. Izzó szenvedélyünk csodálatos beteljesülése volt, amikor egy mámoros, trópusi forróságú délután megsimogattam Irénke bal kezét. Közben idegesen tekintgettem az ablak felé, nem leselkedik-e a mama. Ez egyszer megúsztuk. Hosszú ideig ennek a kézcirogatásnak az emlékéből éltem. Szomorú őszi estéken mindig felidéztem magam elé ezt a csodálatos pillanatot. Több cirógatásra nem jutott alkalom. Irénke mamája randevúink alkalmával állandóan ott inspekciózott az ablakban. Árgus szeme a legkisebb bizalmaskodást is észrevette, és félelmetes megtorlás következett volna. Az Almássy tér körzetét nem hagyhattuk el. Határátlépési engedélyt a mama kivételesen sem adott. Sóvárogva bámultam minden hét kedden és pénteken négytől ötig Irénke finom ívelésű ajkát, de csókról szó sem lehetett. Egyetlen egyszer aztán ránkmosolygott a Nagy Lehetőség. A mama bevásároló-kosárral karján lejött és odaszólt Irénkének:

— Öt percre el kell szaladnom, de rendesen viselkedjetek! — nézett ránk fenyegetően, aztán elsietett. Öt perc! A korlátlan lehetőségek öt perce. Világos nappal volt még. A szomszédos padokon ráérő nyugdíjasok, pletykára éhes, traccsoló asszonyok ültek. Nem törődtünk senkivel és semmivel. Elfelejtettük, hogy abban az időben Párizst emlegették mint a romlottság fővárosát, ahol fényes nappal az utcán csókolóznak a szerelmesek. Irénke behunyta a szemét. Talán azért, hogy ne lássa, mi történik. Átkaroltam és körülbelül százötven néző jelenlétében megcsókoltam Irénkét. Katasztrófa! Irénke mamája természetesen megtudta a történteket. Számüzetésbe küldött. Évek múlva láttam viszont Irénkét. Férjhez ment egy bornagykereskedőhöz. A mama továbbra is olyan szigorú ellenőrzés alatt tartotta, hogy állítólag már két gyerekük volt, mikor először megcsókolhatta a férje.

Mindez annak a kapcsán jutott eszembe, hogy ma már nem jelent ilyen nagy problémát: csókolózni a legszélesebb nyilvánosság előtt. Láttam már szerelmespárt szenvedélyesen csókolózni népbüfében, vasárú szaküzlet csavarhúzó osztályán, a Garay téri piacon, amig sorbanálltak a frissen érkezett balatoni keszegért, a Moszkva téri ingyenes gombavizsgáló sátra előtt. Alkalmam volt csókolózó szerelmesekben gyönyörködni háztartási boltban, zálogház ékszerbeadási ablaka előtt, sátor-cirkuszban, miközben a lengő drótkötélen a 4 Cavaldini produkálta magát. Forró, lázas puszikat váltottak már a szemem előtt ortopéd szakrendelésen, új bekötőút felavatáson, lóversenyen a tribün alatt, míg a második futamot orrhosszal nyerte Kulipintyó. Volt szerencsém csókolózó fiatalokra lelni színházi nézőtéren Lady Macbeth nagyjelenete alatt, pályaválasztási tanácsadáson, lepényevő szövetkezetben, kefekötő kisipari szövetkezetben, író-olvasó találkozón, válóperes ügyvédnél, disznótoros városnéző buszon, tanácstag-beszámolón, zárszámadáson.

Őszintén irigylem a mai fiatalokat.

Galambos Szilveszter

ÉLELMES EMBER

Pereg a film. Színes kalózhistória, telitűzdelve úgynevezett vérfagyasztó jelenetekkel.

Aggodalmas férfihang suttogta előttem.

— Ne nézz még oda, Mancikám!

— Zaklatott női hang.

— Még mindig?

— Igen, még mindig, de most még szörnyűbb jelenet látható. Levágták fűrésszel a... Nagyon kérlek Mancikám, a saját érdekedben... Nem a te idegeidnek való... Nem tudnál aludni majd egész éjjel...

Nézem — már amenynyire nézelődni lehet a félhományban —, hogy mifélék, kifélék ezek itt előttem?

Vadászkalapos, fonnyadó asszonyka. Aztán egy nagydarab férfi. Ez a házaspár. A férfi másik szomszédja nem kimondottan feleség típus. Időnként a férfi fülébe súgdos valamit.

Most meg a férfi suttog.

Folyik az ismerkedés. Időnként hallom a fáradt, félénk asszonyi hangot.

— Lehet már Marcikám? Odanézhetek?

— Jaj dehogy lehet mondja gyengéden a férj. — Most a legrémesebb. Oda ne nézz Mancikám, oda ne nézz, a saját érdekedben. Ha látnád, ami most folyik, biztos, hogy nem aludnál egész éjjel.

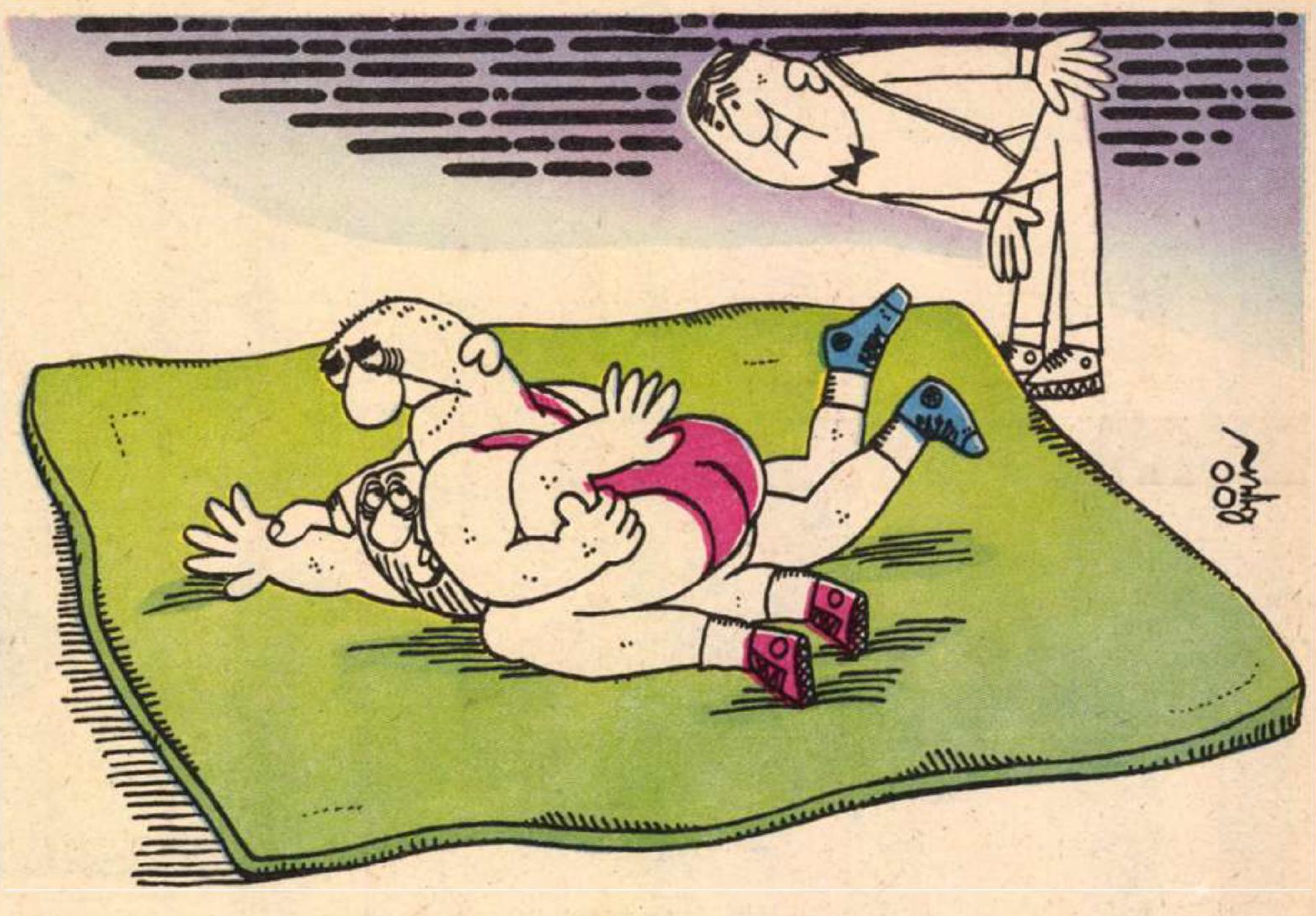
Élelmes ez a férfi és ráadásul nem is hazudik.

A film pereg tovább...

Darázs Endre

AZ UTOLSÓ REMÉNYSUGÁR

Balázs-Piri Balázs rajza

— Figyelmeztetlek, hogy a nagybátyám a minisztériumban dolgozik...

NEM REAGÁL MINDENKI EGYFORMÁN

Nekünk Lukácsistáknak időnként új élményekkel szolgál a fürdő igazgatósága, az egyhangúság, a megszokás, a szürkeség és az unalom ellen. Néhány évvel ezelőtt például nagyszabású átépítés és felújítás tervét dolgozták ki, az elkorhadt falak, rozsdamarta, szú ette kabinsorok lebontására, újak építésére, a medencék csempézésére és korszerű tusolók létesítésére. Szakemberek, mérnökök, iparosok lepték el az uszodapartot, óriási színes rajzokon vitatkoztak, mértek és jegyeztek. A jegyszedők, kabinosok, úszómesterek és a pedikűrös vigyázzállásban lestek minden mozdulatot, a Lukácsisták izgatottan összesúgtak és a körmüket rágták. Csak kis részük mosolygott szkeptikusan, és ezeknek lett igazuk. Sok víz lefolyt azóta a Dunán, de a Lukácsban mindöszsze a bedőlni készülő kabinsorokat bontották le és a megmaradók bérletárát emelték fel 50%-kal.

Szép tavaszi napokon ugyan még megjelennek rajzos, colstokos emberek, de ez már nem az igazi. A Lukácsisták rájuk se hederítenek. Az új kabinsorok, az új zuhanyozók réme már nem fenyeget. Ám a 400—500 sok vízben megfürdött törzsvendégnek mégsem kopik fel az álla az unalomtól: minden napnak megvan a maga friss, vérpezsdítő eseménye. Egyszer az egyik cső köpi szemen az embert, másszor felülről vagy oldalról váratlan vízsugár ébreszti csendesen merengéséből. A matuzsálemi kort megélt csövek egyre sűrűbben lyukadnak ki, s ilyenkor az úszómesterek nagyon leleményesen, a használatból régen kivont alsóneműekkel átfáslizzák a beteg csövet és az élet folyik tovább.

A víz is.

De most már a szélrózsa minden irányába, és elsősorban a száraz törülközőkre, lepedőkre, köpenyre. Ekkor következik be a fogadások roppant szórakoztató időszaka. Mikorra javítják meg a csövet? Kettő az egyhez adom, hogy két hét múlva is így lesz.

Mindig az nyer, aki a hosszabb időt adja.

Aztán mikor néhány hét múlva a múlt században divatjamúlt módszerrel és anyaggal megfoltozzák a csövet, következik a fogadások másik szakasza: meddig lesz jó a cső?

Sajátságos módon itt mindig az nyer, aki a rövidebb időt adja.

Az igazi nagy buli mégsem ez. Hanem, amikor a két férfi-tusoló egyszerre mondja fel az évszázados szolgálatot. Mint éppen ma is, amikor e sorokat írom. Ilyenkor az egyik női zuhanyozó falára — két körfüggöny közé — kiteszik a táblát: „Férfizuhanyozó". Azt a táblát, amelyet kivétel nélkül csak figyelmeztetés után olvasnak el az érdekeltek. A férfiak persze tudomást szereznek a változásról, mert a kabinos útbaigazítja a lezárt zuhanyozó előtt sóbálvánnyá meredt tagokat. A nők azonban belibbennek az évek során megszokott helyükre — három vagy négy meztelen férfi közé.

Érdekes megfigyelni milyen eltérő módon reagálnak a váratlan látványra.

Szemüveges, karcsú hölgy volt az első vendégünk. A szemüveget, szappant, törülközőt szórakozottan lerakta a padkára, az egybeszabott fürdőruha vállpántját leengedte, és engedte volna tovább is, de a hülye szomszédom megszólalt: — Kérem ez férfi zuhanyozó.

Szó megszakad, hang fennakad, lehellet megszegik; szája elé kapta a tenyerét és kirohant.

Következő látogatónk, alacsonyabb, jóformájú asszonyka, belépésekor felsikoltott: — Szent atyám!

— Nincs itt — felelte valaki, de az asszonyka nem várta be a feleletet. A ponyván túlról azonban tisztán hallottam felháborodástól elcsukló szózatát.

Ha ezt az igazgató hallja!

Ezután néhány perc szünet következett. Hideg tus, meleg, hideg. Ekkor tért be a javakorabeli festett szőke. Egyetlen röpke pillantással felmérte a helyzetet, és szemrebbenés nélkül távozott.

— Miért jött már ki? — kérdezte valaki a folyosón, a röhögéstől fuldokolva.

— Mert tévedtem. Azt hittem, hogy férfiakat találok bent.

Kőműves Imre

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

A fiatal Prepatics azt mondja Csuhadingernénak:

— Drága asszonyom, én imádom a maga lányát, mit tegyek, hogy gyakrabban láthassam.

— Adjon kölcsön a férjemnek száz forintot és évekig följárhat hozzánk a pénze után.

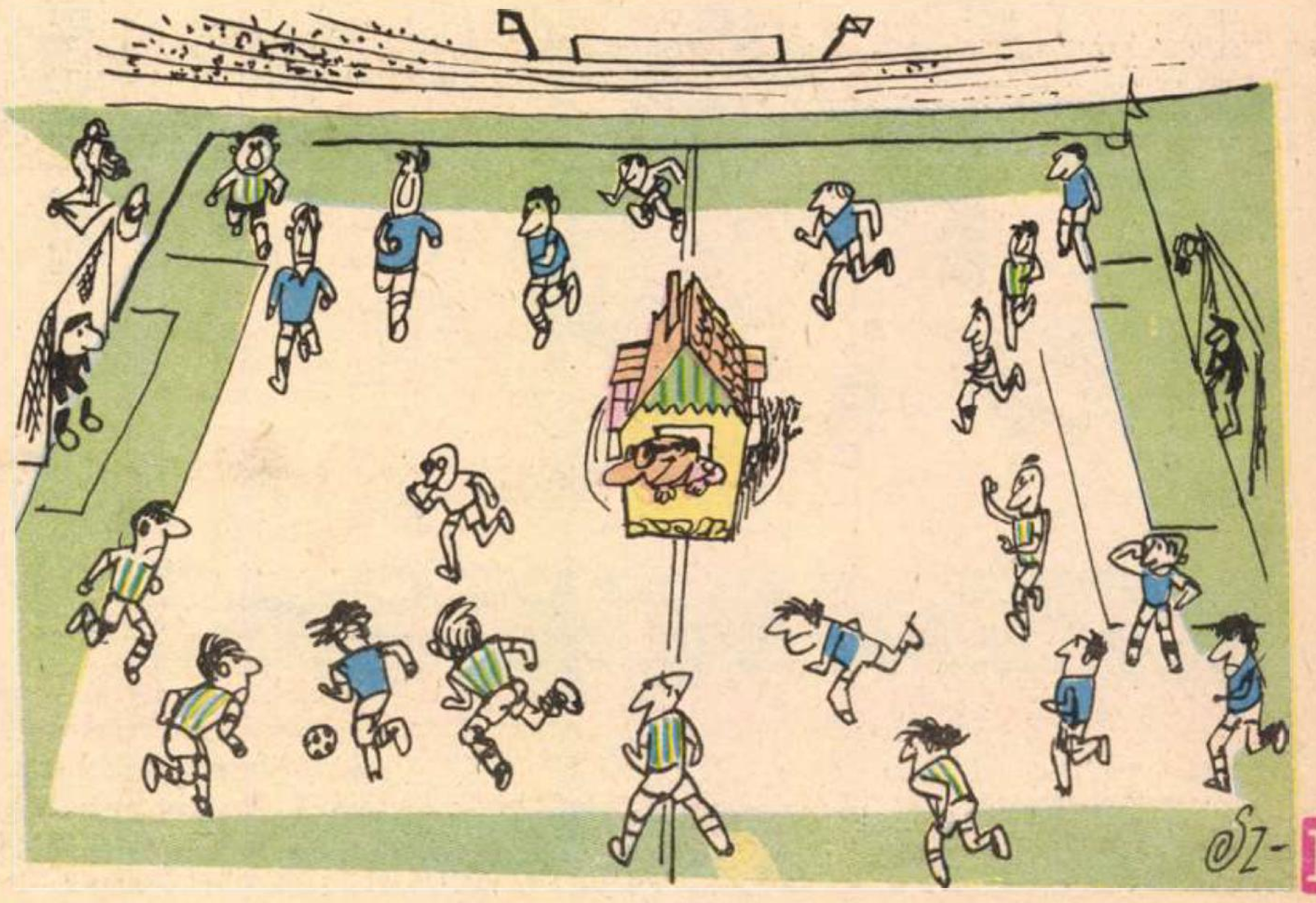
Két barát beszélget:

— Nini, jegygyűrűd van? Hát te megnősültél?

— Naná, élvezetből hordom.

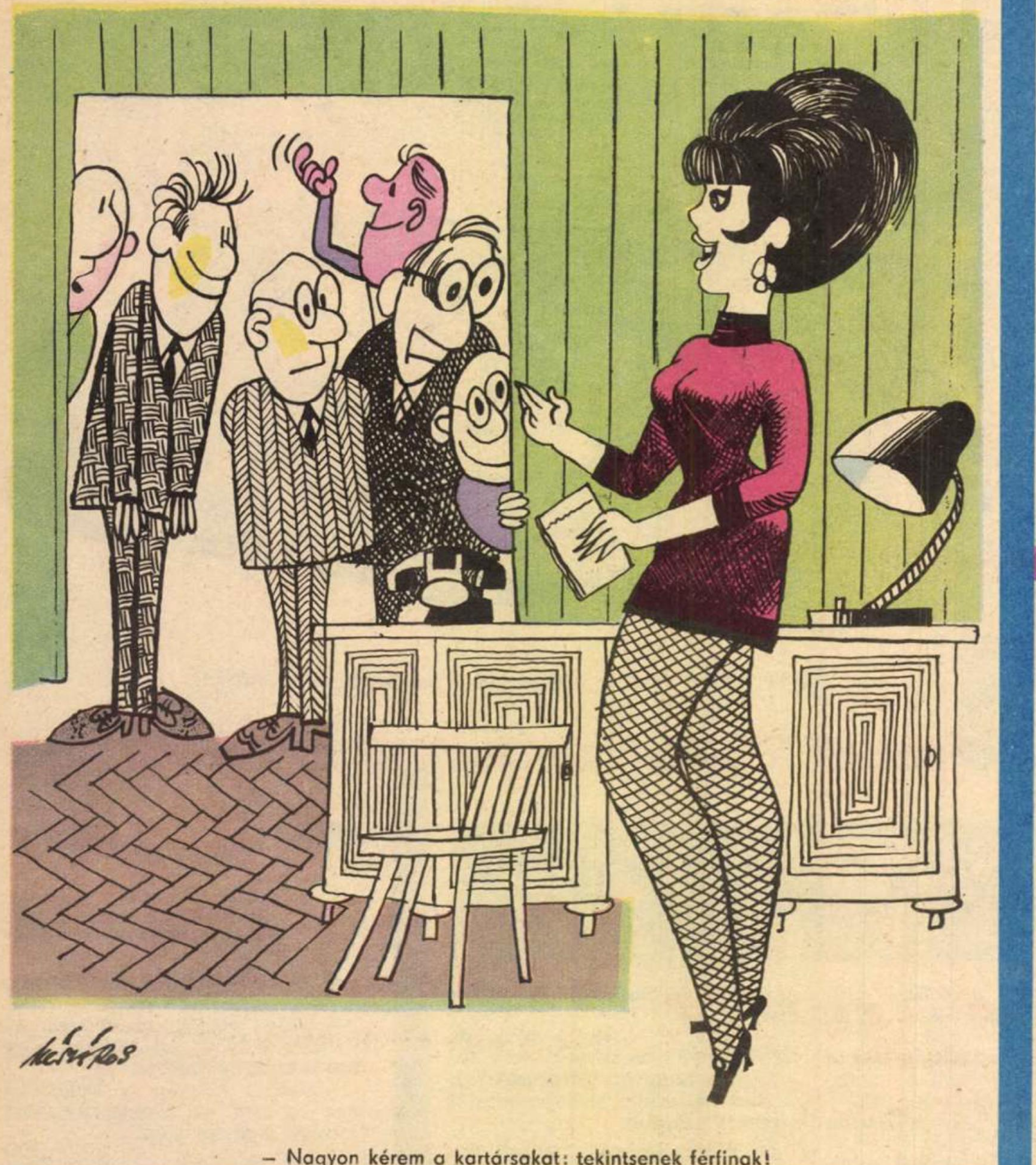

A SPORTBARÁT

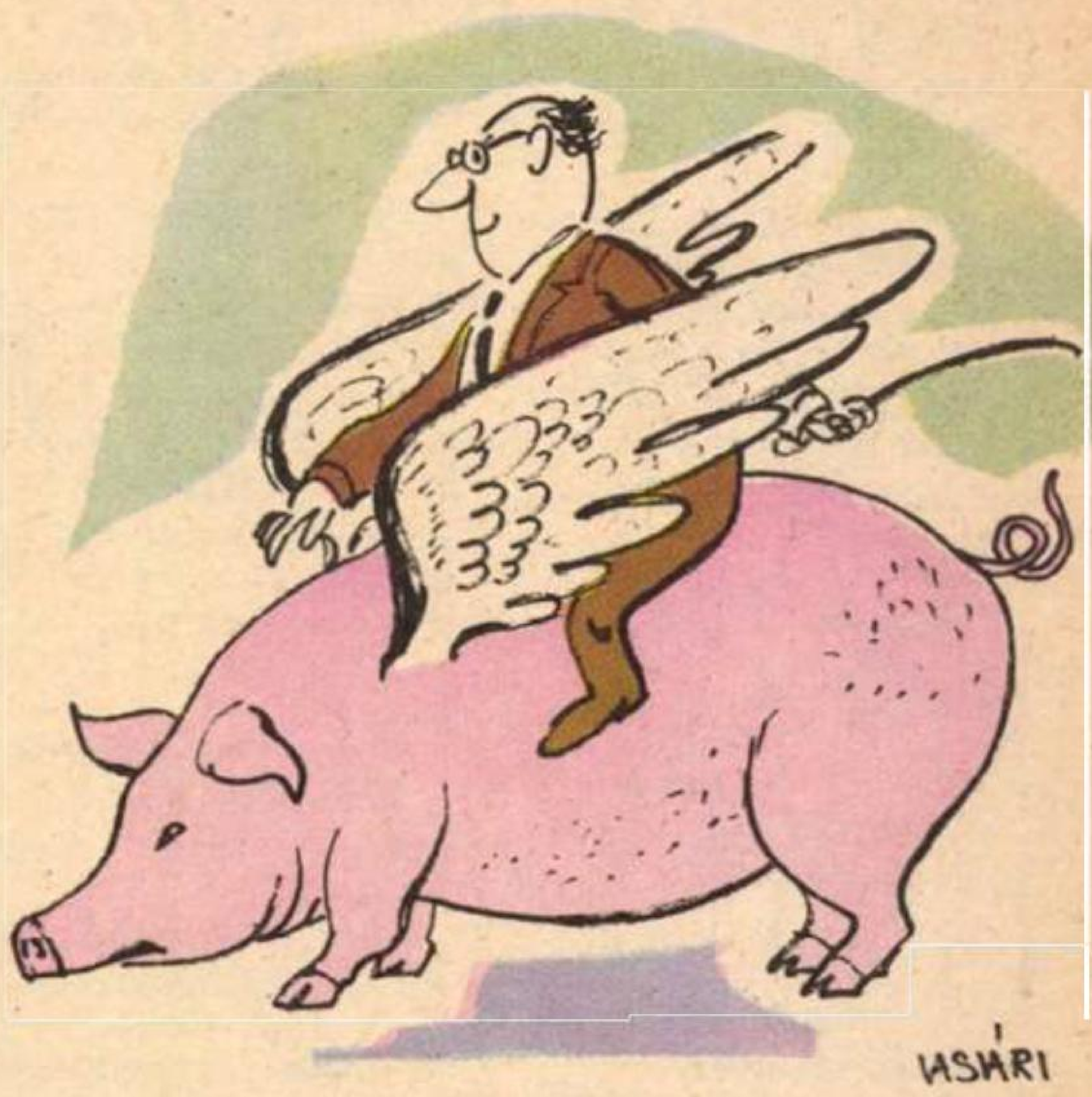
AZ ÚJ KOLLÉGANŐ

Mészáros András rajza

– Nagyon kérem a kartársakat: tekintsenek férfinak!

A TRÁGÁR IRODALOM PEGAZUSA

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

HELYI VAGY TÁVOLSÁGI?

Szigetvár 1966-ban városi rangra lépett. Ezzel egyidejűleg a vele szomszédos és már csaknem teljesen egybeépült Hobol, Zsibót és Becefa községeket is a városhoz csatolták. Ezt a „minőségi" változást a MÁVAUT mindeddig nem vette figyelembe, és ha ezekből a városrészekből bárki autóbuszon a város középpontjába, vagy másik részébe akar eljutni, a távolsági járatokon érvényes díjszabás szerinti viteldíjat kell megfizetnie. A mindennap rendszeresen munkába járók is ilyen „távolsági" díjú bérletet kénytelenek váltani. Úgy véljük, jogos az a kívánságunk, hogy a helyi járatok kedvezményesebb díjtételeit alkalmazzák ezen a vonalon, hiszen a szóban forgó „távolság" általában csak 2—3 kilométer és mind a három említett település belül van az amúgy is parányi város közigazgatási határain.

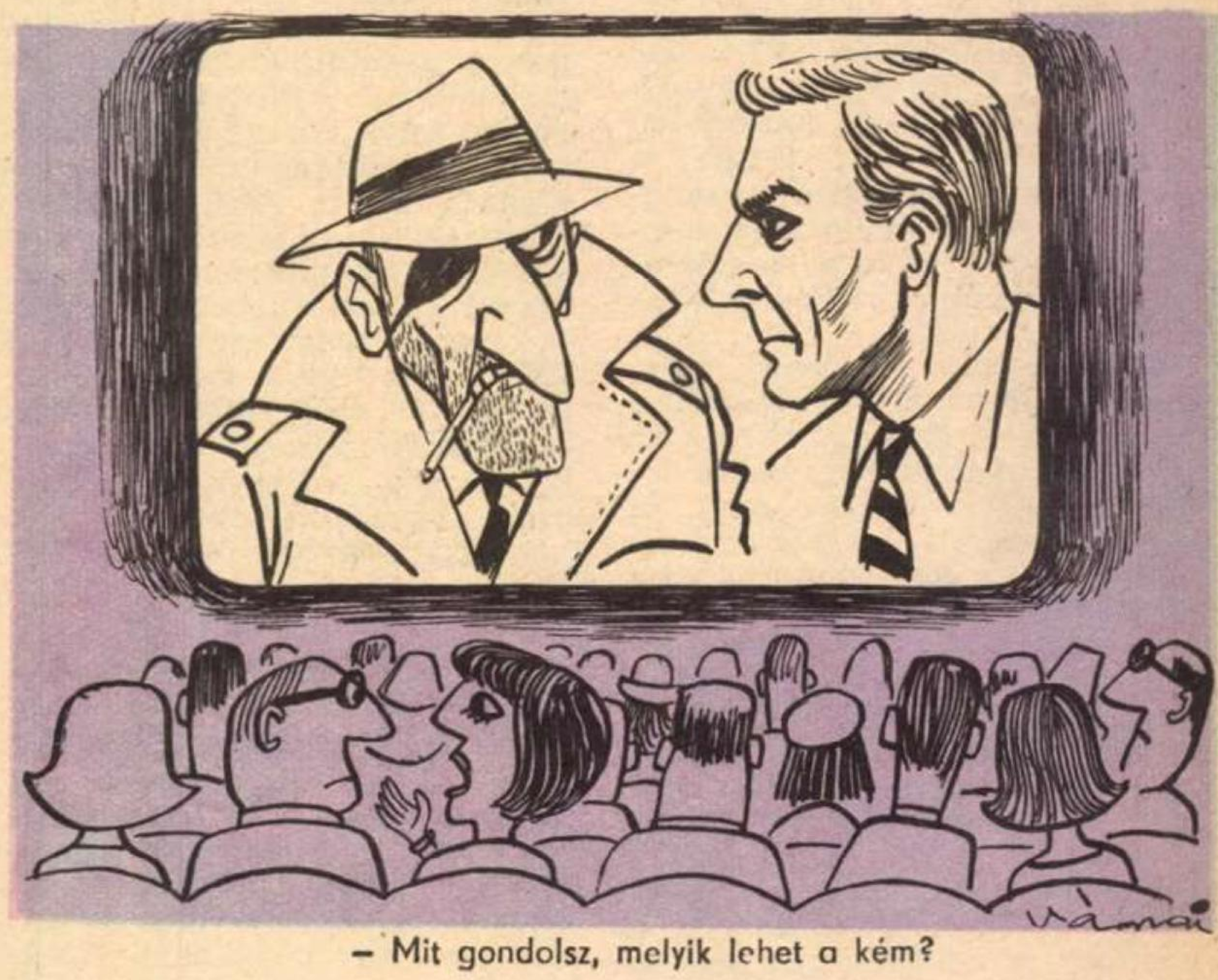
E nagy panaszunk mellett már szinte eltörpülnek az olyan „apróságok", hogy télen nem fűtik a kocsikat és hogy a 35 személyes buszokban 60—70 ember utazik igen gyakran.

Szarka Géza és társai
Szigetvár

KÉSZÜLŐDÉS AZ IDEGENFORGALMI IDÉNYRE

KÉMFILM MAGYAR MÓDRA

– Mit gondolsz, melyik lehet a kém?

LUDAS MATYI — SZATIRIKUS HETILAP

Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György — Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat — Felelős kiadó: Csollány Ferenc — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, *142—220. — Árusítja a Magyar Posta — INDEX: 25.504

Készült ofszet rotációs eljárással, Ultraset 72-es gépen a Zrínyi Nyomdában — 68.00860/2 — Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky út 78. — F. v.: Bolgár Imre